

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy ČR k návrhu zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností a o změně souvisejících zákonů
Č. J.	GŘ/16/SHP/2016
DATUM ZPRACOVÁNÍ	25. 02. 2016
KONTAKTNÍ OSOBA	Jaroslav Suchý
TELEFON	225 279 205, 724 809 545
E-MAIL	jsuchy@spcr.cz

I. Obecné zásadní připomínky

1. Zákonem zavedený speciální institut koordinačního centra (KC) nebyl uveden ve schváleném věcném záměru zákona, tj. požadujeme jeho vypuštění z paragrafového znění. Navrhujeme jeho kvalitní rozpracování v rámci navržené novelizace, v navrhovaném znění je KC nepřijatelné.
2. Návrh může mít u většiny kolektivních systémů likvidační dopady s ohledem na neúměrné administrativní a finanční zatížení celého systému zpětného odběru (kvóty na audity partnerů, náklady na osvětu, organizace veřejné soutěže, zapojení do komoditní burzy, financování koordinačního centra, zřízení sběrných míst v obcích ...). Dnes mají kolektivní systémy takřka úplnou volnost a je žádoucí je legislativně usměrnit, nesmí se to stát ale na úkor zásahu do ústavním pořádkem zaručených vlastnických práv (a práva podnikat ...) současných společníků. Zásahem do stávajícího legislativního prostředí jsou totiž i změny ve vlastnických strukturách již existujících kolektivních systémů, které byly založeny např. asociacemi. Přejícná ustanovení (§ 146) v tomto smyslu zcela nevyhovují, výsledkem může být redukce kolektivních systémů na jednotky. Což je z obecného pohledu zcela nežádoucí a odůvodňuje to pochybnosti o tom, zda není zákon psán ve prospěch „vybraných“ kolektivních systémů. Zcela tak bude popřena žádoucí hospodářská soutěž, zvláště tam, kde zapojení do kolektivního systému je jedinou možností, jak plnit povinnosti (zejm. u provozovatelů solárních elektráren podle stávajícího § 37p odst. 2 zákona o odpadech). Zákon tak představuje i faktické bariéry vstupu nových provozovatelů kolektivních systémů.
3. **Požadujeme upravit, případně z návrhu zákona vypustit části, které nejsou v souladu se schváleným věcným záměrem a také dohodami mezi MŽP a stakeholdery.** Především se jedná o:
 - a) Limity pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému – minimální množství vybraných výrobků uváděných společníky kolektivního systému a jejich minimální podíl na množství, které výrobci v kolektivním systému uvedli na trh, není možné akceptovat, neboť zásadně omezuje tržní prostředí.
 - b) Koordinační centrum – přestože myšlenka jeho vytvoření je zajímavá, nebyla uplatněna, uvedena a schválena ve věcném záměru zákona a proto požadujeme jej z návrhu vypustit. Problematiku je možno řešit v rámci první revize zákona jako dobrovolnou záležitost, a to za předpokladu, kdy koordinační centrum primárně bude napomáhat naplňování cílů sběru, dle povinností státu vyplývajících z právních předpisů EU. Vlastní ustanovení, náplň činnosti apod., jako i možnost nelegislativního řešení by pak bylo záležitostí kolektivních systémů.

- c) Důvodová zpráva je z velké části postavena na chybných předpokladech a analýzách vycházejících z minoritní část trhu (např. oblast týkající se zpracovatelů je reprezentována zpracovateli, kteří tvoří minoritu trhu; naopak významní zpracovatelé s velkým tržním podílem a významným obratem jsou v modelech opomenuti, a to pro všechny oblasti vybraných výrobků).

4. Komoditní burza

- Institut komoditní burzy obecně vidíme jako zanášení nového nadbytečného a závazného prvku do systému obchodování – proto **požadujeme jeho vypuštění ze zákona**. Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné zdůvodnění. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie. Věcně je také obchodování nepřesně specifikovatelné komodity velkým problémem a proces se bude zbytečně stávat složitým.

5. Účast provozovatelů kolektivních systémů na zpracování zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, vlastnická struktura

- Podle textu uvedeného v návrhu zákona v §36 - §51 by se jednalo o prolomení zákona, který říká, že právnická osoba koná, jak koná a nelze zasahovat do jejího rozhodování, a to ani ze strany státu. Nelze legitimně vstupovat do vlastnických práv již existujících subjektů natož stanovovat, že jen někteří výrobci smí být společníky/akcionáři. Zákonem nelze vynutit, aby se z klientů stali společníci/akcionáři, když se jedná o podnikatelské subjekty.
- Uvedené požadavky na akcionáře a společníky nejsou odpovídající, měly být přeneseny na úroveň dozorčí rady, jsou-li sledovány cíle větší kontroly nad činnostmi KS.
- Navrhované omezení institutu Pověřeného zástupce jde nad rámec směrnice – požadujeme uvedení návrhu do souladu se směrnicí
- Pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků. Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností je vyvolaným nákladem výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností.
- Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie.
- Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenáklady spojené s realizací těchto činností třetími subjekty.
- Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí.
- Kolektivní systém (KS) jako prostředek výrobců musí mít možnost zpracování tak jako dnešní samostatní výrobci (zrovnoprávnit jejich postavení) a tím výrobcí, kteří plní své zákonné povinnosti, umožnit i soutěžit ve zpracování, aby měl pod kontrolou i náklady KS. Současně by se mělo umožnit KS, aby mohl být vlastníkem jiné společnosti Monopolizace KS dle aktuálního stavu a vývoje nehrozí.

6. Rezervy a záruky

Finanční záruku ponechat pouze pro elektrozařízení, pro ostatní vybrané výrobky ne (viz. Přípomínka k § 31 - § 33)

7. Místa sběru – jejich hustota

- Pro dosažení požadované míry sběru směrnicí Evropské unie není nástrojem duplicitní budování sběrných sítí jednotlivých kolektivních systémů a další zahušťování sběrné sítě. Takto navržené principy zvyšují pouze neefektivně náklady kolektivních systémů, které je následně musí promítnout do příspěvků na recyklaci vybraných výrobků. Naopak, efektivita sběrné sítě a cílený sběr jsou nástrojem, který k naplňování sběru pomáhá. Mělo by být umožněno kolektivním systémům sdílet po dohodě vybraná místa vytvořené sběrné sítě.
- Nesouhlasíme s definováním hustoty míst zpětného odběru pro panely ze solárních elektráren, automobilové baterie a akumulátory a pneumatiky.
- Na základě výše uvedeného požadujeme tuto problematiku ze zákona vypustit

8. Úrovně zpětného odběru

- Mezi stávající a navrhovanou úrovní sběru je příliš vysoký skok – požadujeme postupný náběh a uvést do souladu s požadavky směrnice nebo závěry pracovních skupin

9. Vlastnictví a nakládání

- Okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného uživatele zpět na výrobce, musí být jednoznačně zákonem určen. Jen tak bude výrobce (či kolektivní systém) schopen zajistit veškeré požadované povinnosti, a také bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem – k problematice vyžadujeme další jednání.

10. Přenesení odpovědnosti státu na výrobce (kolektivní systémy)

Vzdání se odpovědnosti státu k naplňování cílů směrnice a její přenesení na výrobce potažmo kolektivní systémy jde nad rámec stanovený směrnicí. Žádáme o uvedení do souladu.

11. Zhodnocení dopadů regulace (RIA)

Vyhodnocení dopadů regulace (RIA) je zpracováno naprosto nedostatečně, jelikož:

- Neobsahuje odůvodnění odchýlení se od stávajícího stavu, kdy výrobci plní stanovené kvóty a přesto je výrazným způsobem zasahováno do způsobu plnění povinností v oblasti sběru a nakládání (zpracován) výrobků s ukončenou životností.
- Neobsahuje vyčíslení nákladů spojených se zavedením nové regulace a s přechodem ze stávajícího systému regulace na nový, zejm. v oblasti zavedení povinného nabízení zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy, zavedení koordinačního centra, vyloučení výrobců (provozovatelů kolektivních systémů) z účasti na zpracování zpětně odebraných výrobků, atp.
- Neobsahuje žádné vyhodnocení konzultací, které byly v rámci zpracování RIA provedeny.
- Neobsahuje žádné závěry z průzkumů a analýz prováděných a financovaných za účasti státu.

12. Odstranění neodůvodněných překážek při plnění povinností výrobců vyplývajících z jejich rozšířené odpovědnosti

Celý zákon je koncipován tak, že naprosto zásadně a hlavně neúměrně omezuje činnost kolektivních systémů (KS). A to i přesto, že se díky tomu, jak byla doposud nastavená legislativa cca od roku 2005, dosáhlo právě díky KS výrazných úspěchů. A hlavně naplnění všech požadavků vyplývajících z direktiv EU. Výše zmíněná omezení se týkají především absolutní svázanosti státní správou, která neúměrně zasahuje do činnosti soukromých společností. KS jsou totiž soukromé společnosti vytvořené výrobci za účelem efektivního a hlavně ekologického a zároveň ekonomického sběru, opětovného použití, recyklace a likvidace vysloužilých výrobků.

Pokud mají výrobci zajistit plnění své rozšířené odpovědnosti a pokud mají zajistit naplnění příslušných kvót, je nezbytné, aby měli možnost ovlivnit celý průběh zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností. Není proto přípustné, aby jim byly právní úpravou kladeny překážky v plnění těchto povinností, např. v případě zpracování výrobků s ukončenou životností.

13. Přenesení povinností z některých zahraničních internetových prodejců na dopravce

Dlouhodobě považujeme za problematickou otázku vymahatelnosti povinností zpětného odběru u zahraničních subjektů prodávajících na území ČR, zejména přímo konečným uživatelům. V návrhu zákona a v částech týkajících se pneumatik se uvažuje pouze o možnosti zahraničního výrobce určit pověřeného zástupce k plnění svých povinností, nestanovuje se povinnost takového zástupce určit. V oblasti elektrozařízení existuje alespoň harmonizace právních úprav států Unie, která zajišťuje, že zahraniční internetový prodejce z EU bude mít v ČR určeného svého pověřeného zástupce. V oblasti pneumatik taková harmonizace neexistuje, a tak nejen ve vztahu k zahraničním internetovým prodejcům mimo EU, ale i v rámci EU budou tyto zákonné povinnosti českými orgány nevymahatelné (zákaz exteritoriality českého práva). Pro úplnost dodáváme, že jakkoliv jsme se v minulosti setkali s freeridery z řad internetových prodejců z okolních států Unie (např. Polsko), vnímáme a dále předpokládáme zvýšený výskyt těchto free-riderů usazených ve vzdálenějších destinacích (např. Čína).

Jelikož jsme přesvědčeni o dalším masivním nárůstu těchto případů, požadujeme pojem „zahraniční internetový prodejce“ definovaný v § 3, odst. 1, písm. j) pro elektrozařízení rozšířit i na ostatní vybrané výrobky a zavést pravidlo přenesení odpovědnosti za plnění povinností zpětného odběru na dopravce doručující zboží od zahraničního internetového prodejce konečným uživatelům (viz. Úprava u § 25.

Dále uvádíme zásadní připomínky a poznámky k jednotlivým ustanovením předloženého návrhu novely zákona.

II. Zásadní připomínky k jednotlivým ustanovením návrhu zákona

1.

§ 2 odst. 1

Požadujeme výslovně upravit v textu zákona, v jakém případě se nakládá se součástí nebo příslušenstvím vybraného výrobku jako se samostatným vybraným výrobkem.

Odůvodnění:

V rámci působnosti zákona je uváděno, že se vztahuje na vybrané výrobky, ať už jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součásti či příslušenství jiných výrobků. V dalším textu zákona však není výslovně stanoveno, jak nahlížet na vybraný výrobek, který je uveden na trh jako součást či příslušenství jiného vybraného výrobku, např. akumulátorová baterie uvedená na trh v rámci elektrozařízení.

2.

§ 2, odst. 2

Doplnit „minerální oleje“. Mezi vybrané výrobky patří a není důvod je vyřazovat.

3.

§ 3, odst. 1, písm. l)

l) výrobcem pneumatik podnikatel, **právnícká nebo fyzická osoba**, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku, uvádí na trh v rámci své podnikatelské činnosti pneumatiky nebo funkční celky, jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky, nejde-li o osobu, která uvádí na trh pouze pneumatiky přímo určené k dalšímu uvedení na jakýkoliv jiný trh mimo Českou republiku jako součást či příslušenství funkčního celku

Odůvodnění:

Pneumatiky uváděné na trh na vozidlech jsou zpravidla likvidovány v rámci nakládání s vozidly s ukončenou životností (mj. jsou pneumatiky uvedeny jako podstatná část vozidla). Tyto pneumatiky jsou při zpracování vozidel demontovány a zpracovatel vozidel s nimi dále nakládá jako s odpadem v rámci své podnikatelské činnosti.

4.

§ 3, odst. 1, písm. p)

Upravit na „*veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je volně přístupné každému konečnému uživateli v obvyklé provozní době*“.

Odůvodnění:

Důvodem je rozličná provozní, resp. otvírací, doba provozovatelů.

Je nutné upřesnit, co se rozumí „volnou přístupností místa každému uživateli“. Rozumí se tím přístupnost celodenní, nebo alespoň určitý počet hodin a určitý počet dní v týdnu? Anebo je relevantní jen přístupnost „každému“? A nakolik je relevantní kapacita místa zpětného odběru (konkrétní místo zpětného odběru může být s to převzít např. monitor od každého konečného uživatele – spotřebitele, ale již nikoliv od konečného uživatele – banky, která jich přiveze např. 100). Dále, pokud jeden kolektivní systém zřídí „veřejné“ místo zpětného odběru, je toto místo „veřejné“ i pro výrobce sdružené v jiném kolektivním systému (a ti ho mohou např. prezentovat jako „své“ místo zpětného odběru)? Tyto otázky je nutné vyjasnit.

5.

§ 3, odst. 1, písm. q)

Požadujeme vyjmout přípravu k opětovnému použití z vymezení pojmu zpracování vybraného výrobku s ukončenou životností a stanovit konkrétní podmínky přípravy k opětovnému použití, např. prováděcím právním předpisem. Pokud bude osoba oprávněná provádět přípravu k opětovnému použití zpětně odebraného výrobku s ukončenou životností, musí být certifikována výrobcem tohoto vybraného výrobku.

Odůvodnění:

Zahrnutí přípravy k opětovnému použití mezi zpracování vybraného výrobku není systémově vhodné, jelikož se nejedná o jeho zpracování. Podmínky přípravy k opětovnému použití zpětně odebraného výrobku by měly být stanoveny velmi striktně tak, aby nedocházelo k neodborné manipulaci s vybranými výrobky, která by mohla mít vliv na funkčnost a bezpečnost vybraného výrobku. Pokud jsou na výrobce kladeny tak vysoké nároky při výrobě a uvádění vybraných výrobků na trh, není možné povolit manipulaci, příp. zásah do těchto výrobků, příp. jejich kontrolu v rámci jejich přípravy k opětovnému použití neoprávněnými nebo neodbornými osobami. Jako optimální se jeví povinná certifikace osoby oprávněné k přípravě vybraného výrobku k jeho opětovnému použití výrobcem.

6.

§ 3, odst. 1, písm. r)

Doporučujeme slova "podnikatel, který je podle tohoto zákona oprávněn" nahradit slovy "ten, kdo je podle tohoto zákona oprávněn".

Odůvodnění:

Nemusí jít vždy o podnikatele.

7.

§ 3, odst. 2, písm. a)

V § 3 odst. 2 písm. a) se vypouštějí slova „nebo osobou, která jej nabyla z jiné členské země Evropské unie“ a na závěr písmene vložit slova „; za uvedení výrobku na trh se považuje též přeshraniční přeprava výrobku z jiného členského státu Evropské unie do České republiky,“.

Odůvodnění:

Definice uvedení na trh je zásadním způsobem zužující, neboť za uvedení na trh se nepokládá přeprava z jiného státu EU do ČR, ale až první následné dodání. Zatímco při přepravě z nečlenské země bude dovoz představovat uvedení na trh, při přepravě z jiné členské země není uvedením na trh samotná přeprava výrobku, ale až dodání výrobku osobou, která výrobek do ČR přepravila, třetí osobě. Pokud by osoba, která výrobek získá z členského státu, výrobek dále nepředala třetí osobě a stala se jeho konečným uživatelem, vůbec by nemusela plnit povinnosti podle tohoto zákona. Přeprava výrobku z jiného členského státu EU přitom není dovozem výrobku. Definice má význam i z hlediska povinností při uvádění na trh: znamenala by, že z jiného členského státu Evropské unie může podnikatel dovézt i výrobky, které neodpovídají právním předpisům.

8.

§ 3, odst. 2, písm. f)

V § 3 odst. 2 písm. f) se dosavadní znění nahrazuje tímto zněním:

„f) konečným uživatelem osoba, která pořizuje vybrané výrobky pro svoji potřebu, nikoliv s cílem uvádět je dále do oběhu,“

Odůvodnění:

Definice konečného uživatele obsažená v návrhu je vázána na užívání výrobku před tím, než doslouží a než je předán. Ovšem tento „poslední“ konečný uživatel nemusí být např. tím uživatelem, jemuž dodává vybraný výrobek poslední prodejce podle písmene e), což by mj. vedlo k omezenému uplatnění povinností posledních prodejců. Zvláště zřetelné je to u vozidel, kde je obvykle konečných uživatelů celá řada. Dále, definice umožňuje konečnému uživateli vyhnout se plnění některých povinností – pokud nepředá výrobek s ukončenou životností osobě oprávněné k převzetí, může namítat, že se na něho tato povinnost nevztahovala, neboť konečným uživatelem vůbec nebyl.

9.

§ 9

Upravit celou tuto část § 9 tak, aby bylo zřejmé, že výrobky ve zpětném odběru jsou stále výrobkem, nikoli odpadem.

Alternativně:

§ 9, odst. 1

Na konci doplnit středník a slova „výrobky s ukončenou životností nejsou do předání osobě oprávněné k jejich zpracování odpadem“ s odkazem na legální definici dle zákona o odpadech – odpadem se tento výrobek stane až v okamžiku, kdy má dojít k jeho znehodnocení. Bez dovětky by mohlo být znemožněno opakované použití

Odůvodnění:

Pojem vysloužilé elektrozařízení, je pojmem relativním, který je závislý na vnímání a potřebách jeho uživatele. V případě vysloužilého výrobku (např. jeho morálního zastarání pro aktuálního uživatele) může tentýž výrobek být opětovně použit pro jiného uživatele, který díky své individuální potřebě tuto relativní veličinu hodnotí zcela odlišně. Odpadem by měl být výrobek označen až v okamžiku, kdy dojde k rozhodnutí o jeho fyzickém znehodnocení (např. recyklaci).

10.

§ 9, odst. 3, § 34 a § 45

1. V § 9 na konci odstavce 3 doplnit slova „, tato skutečnost nemá vliv na plnění povinností stanovených tímto zákonem“.
2. § 34 – pokud zákon připustí, aby individuálně plnící výrobce mohl plnit své zákonné povinnosti prostřednictvím tzv. společného zástupce, pak je třeba, aby stanovil konkrétní pravidla pro tento způsob plnění. Omezení činnosti společného zástupce obsažené v odst. 2 je nedostačující, nedává záruku, že v daném případě nebude docházet k obcházení ustanovení zákona o kolektivním plnění. Činnost společného zástupce by měla být vymezena pozitivně, nikoli negativně.
3. V § 45 vypustit odstavce 5 a 6.

Odůvodnění:

Pro stanovení povinností dle § 45 odst. 5 a 6 není žádný právní důvod. Jde o nepřiměřený, neopodstatněný zásah do soukromoprávní sféry

11.

§ 10, odst. 3

§10, odst. 3 navrhuje zrušit.

Odůvodnění:

V praxi se tato role KS osvědčila, hojně se využívá a změna by představovala zbytečnou administrativní zátěž pro již zaregistrované zahraniční subjekty. Navíc toto omezení jde nad rámec Směrnice 2012/19/EU [„Směrnice“].

12.

§ 11 odst. 2 písm. a)

Navrhujeme vypustit ustanovení § 11 odst. 2 písm. a).

Odůvodnění:

Zpětně odebírané výrobky s ukončenou životností by neměly být předmětem obchodování. Jedná se o zajištění systému zpětného odběru samotnými výrobci. Text navrhovaného ustanovení písmene a) je však návodný a navozuje dojem, že je požadování úplaty za zpětné odebrání výrobku s ukončenou životností správné, příp. oprávněné.

13.

§ 11, odst. 4

Doplnit upřesnění (definovat, např. případným odkazem na prováděcí předpis) nebo vypustit bez náhrady.

Odůvodnění:

Není vyjasněno, do jaké míry musí být výrobek kompletní tj. kolik výrobku nebo které jeho části musí chybět. Bez vyjasnění (definice), co je část výrobku, je definice nadbytečná.

Je potřeba podněcovat spotřebitele k odevzdání výrobku do zpětného odběru bez toho, aby zvažoval, zda výrobek je kompletní nebo ne. Současně tento bod motivuje konečného uživatele k tomu, že je očekávaná úplata za každé odevzdání výrobku do zpětného odběru, k čemuž příspěvky na recyklaci určeny nejsou, případně, pokud by byly takto myšleny, budou, bude to logicky znamenat jejich zvýšení, které bohužel uhradí při nákupu takového výrobku uživatel.

14.

§ 11, § 12

Není řešena situace, kdy spotřebitel bude mít zájem odevzdat pouze část výrobku, která není současně jiným VUŽ (odkazem do ZOO?). V takovém případě nelze výrobci stanovovat povinnost zpětného odběru.

15.

§ 12

Vložit nový odstavec 2: „K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh. Plní-li výrobce své povinnosti kolektivně, přechází vlastnické právo na kolektivní systém, s nímž má výrobce uzavřenou smlouvu.“.

Odůvodnění:

Navrhuje se jednoznačně stanovit okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného spotřebitele zpět na výrobce (podle zákona o odpadech), např. okamžikem odevzdání vybraného výrobku v místě zpětného odběru. V tomto případě bude výrobce, resp. jím pověřený kolektivní systém jednak schopen zajistit veškeré jím požadované povinnosti spojené např. s recyklací či přípravou na opětovné použití, a zároveň bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem, a to i v případě, že plnění povinností nezajistí dotčený kolektivní systém. Navrhovaným legislativním řešením dojde ke zvýšení právní jistoty výrobců, provozovatelů kolektivních systémů a třetích osob, které se zpětného odběru výrobků s ukončenou životností účastní a současně by nemělo docházet k nadměrnému finančnímu zatěžování výrobců, kteří řádně plní své povinnosti

16.

§ 12, odst. 1 a 2

V § 12 odst. 1 slova „jeho konečný držitel“ držitel“ nahradit slovy „**konečný uživatel nebo držitel**“.

V § 12 za odstavec 1 vložit nový odstavec 2, který zní:

„(2) K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh.

Odůvodnění:

Navrhuje se jednoznačně stanovit okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného spotřebitele zpět na výrobce (podle zákona o odpadech), např. okamžikem odevzdání vybraného výrobku v místě zpětného odběru. V tomto případě bude výrobce, resp. jím pověřený kolektivní systém jednak schopen zajistit veškeré jím požadované povinnosti spojené např. s recyklací či přípravou na opětovné použití, a zároveň bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem, a to i v případě, že plnění povinností nezajistí dotčený kolektivní systém.

Navrhovaným legislativním řešením dojde ke zvýšení právní jistoty výrobců, provozovatelů kolektivních systémů a třetích osob, které se zpětného odběru výrobků s ukončenou životností účastní a současně by nemělo docházet k nadměrnému finančnímu zatěžování výrobců, kteří řádně plní své povinnosti.

17.

§ 12, odst. 2

V § 12 v původním odst. 2 se za slova „pouze zpracovateli“ vkládají slova „v rámci systému zřízeného výrobcem“.

Odůvodnění:

Je důležité zdůraznit, že výrobek s ukončenou životností („VUŽ“) smí být předán zpracovateli pouze v systému určeném výrobcem. Kdyby mohli zpracovatelé VUŽ získávat vybrané výrobky (VUŽ) i mimo systémy výrobců, hrozilo by, že výrobci nebudou moci splnit zákonné požadavky na dosažení míry zpětného odběru a míry využití VUŽ. Ustanovení je nutné v tomto ohledu doplnit

18.

12, odst. 3

V § 12, odst. 3 požadujeme vypustit poslední větu a tuto nahradit novým textem tohoto znění:

K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnická práva k tomuto výrobku na výrobce, a to až do okamžiku jeho zpracování podle tohoto zákona. Plní-li výrobce své povinnosti kolektivně, přechází vlastnické právo na kolektivní systém, s nímž má výrobce uzavřenou smlouvu“.

19.

§ 13 odst. 3 zní:

„(3) Výrobce může na základě vzájemné dohody sdílet místo zpětného odběru s jedním nebo více výrobci téhož druhu vybraného výrobku; tím nesmí být dotčena samostatnost jednotlivých individuálních systémů. Druhem vybraného výrobku se pro účely této hlavy rozumí elektrozařízení, baterie nebo akumulátory a pneumatiky.“

Odůvodnění

Navrhuje se toto ustanovení upřesnit, případně jej upravit detailněji. Sdílení míst zpětného odběru musí být sjednané, není přípustné, aby jeden výrobce využil bez dalšího sběrnou síť výrobce jiného, ač by k tomu nebyl oprávněn na základě tohoto s tímto výrobcem nebo s obcí, která místa provozuje. Sdílení míst zpětného odběru by také mj. mohlo umožňovat „falešné kolektivní systémy“, které na jiném místě zákon zakazuje a postihuje (§ 34 – Nedovolené způsoby samostatného plnění). Sdílení míst zpětného odběru je naopak namísto řešit v případech sdílení mezi kolektivními systémy.

20.

§ 13, odst. 4

V zákonu používaný termín „veřejné místo zpětného odběru“ není nikde definován. Jedná se zřejmě o trvale přístupné místo zpětného odběru, kam může být výrobek odevzdán, avšak mělo by být definováno jak přístupné veřejnosti (zejména časově) má takové místo být, aby naplňovalo smysl „veřejného místa“.

21.

§ 13 a § 15, odst. 6

V § 13 za odstavce 4 doplnit odstavce 5, který zní:

„(5) Každý, kdo od okamžiku uvedeného v odstavci 1 až do okamžiku jeho zpracování nakládá s výrobkem s ukončenou životností nebo jeho součástí, materiálem nebo látkou v něm obsaženou, je povinen vést průběžnou evidenci průkazným způsobem tak, aby byla zajištěna auditní stopa pro prokázání splnění povinností podle § 15 odst. 1 a 2, § 26 odst. 1 písm. c), § 26 odst. 3, § 27 odst. 1 § 86 až 88, § 102 až 107 a § 112 až 115.“

V § 15 odst. 6 za písmeno c) doplnit nové písmeno d) které zní:

„d) vedení průběžné evidence podle § 13 odst. 5, zejména formát a strukturu záznamů v této evidenci a zajištění souvisejících podkladů.“.

Odůvodnění:

Pro zajištění povinností, které stát ukládá výrobcům a potažmo provozovatelům kolektivních systémů je nezbytné, aby byly informace o nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností a o jejich zpracování, příp. přípravě na zpětné použití zachyceny dotčenými subjekty takovým způsobem, který bude průkazný a umožní tyto informace efektivně zpracovat a zkontrolovat jejich validitu. Proto jsou navrženy změny tak, aby byla uložena povinnost dotčeným subjektům přímo ze zákona a zároveň, aby bylo možné tuto povinnost blíže specifikovat prováděcí vyhláškou k zákonu.

22.

§ 14

Doplnit využití mobilních svozů v obcích pro zajištění zpětného odběru výrobků tak, že mobilní svozy v četnosti min. xkrát za kalendářní rok jsou považovány za veřejné místo zpětného odběru.

Zdůvodnění:

V okamžiku snahy maximalizovat sběrnou síť a maximálně ji zahustit je tento bod kontraproduktivní. Mnoha malým obcím se ekonomicky nevyplatí provozovat místo zpětného odběru a velmi často nejsou vybaveny ani potřebnou infrastrukturou. Důvodem je efektivita a cílenost sběru a efektivní využití příspěvků na recyklaci.

23.

§ 15 odst. 2 písm. a)

Navrhujeme na v § 15 odst. 2 na konci písmene a) doplnit slova "za podmínek stanovených výrobcem".

Odůvodnění:

Pokud mají výrobci zajistit plnění své rozšířené odpovědnosti a pokud mají zajistit naplnění příslušných kvót, je nezbytné aby měli možnost ovlivnit celý průběh zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností.

24.

§ 15 odst. 2 písm. f)

Navrhujeme vypustit slova "místo zpětného odběru zřízené u posledního prodejce".

Odůvodnění:

Není důvod, aby poslední prodejce nebyl povinen vystavit doklad o převzetí výrobku s ukončenou životností. Část sběru výrobků s ukončenou životností se provádí neobsluhovaným sběrem do kontejnerů, které jsou volně přístupné na ulici, toto ustanovení je v takovém případě nesplnitelné a mohlo by vést k nutnosti kontejnery odstranit, protože při jejich použití by nebyl výrobce či kolektivní systém schopen dostát této povinnosti. Je potřeba upravit s ohledem na existenci míst zpětného odběru bez obsluhy.

25.

§ 15, odst. (3), písm. b) a c) a odst. (5)

V případě nedodržení podmínek pro odevzdání VUŽ nelze výrobcem naříditi zajistit odběr „jinde“.

Naopak chybí povinnost posledního uživatele odevzdávat VUŽ v odpovídajícím stavu (ZOO?). Dále nelze VUŽ předat konečnému zpracovateli – viz § 123, odst. (1), písm. b).

26.

§ 16, odst. 3

Vypustit druhé souvětí bez náhrady.

„(3) Poslední prodejce, který jakýmkoliv způsobem, včetně použití prostředků komunikace na dálku, prodává vybrané výrobky, je povinen písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti. V případě, že tak neučiní, je povinen výrobky s ukončenou životností odebírat přímo v provozovně, a to bez nároku na úplatu od konečného uživatele, po celou provozní dobu a bez vázání odebrání výrobků s ukončenou životností na nákup zboží.

Odůvodnění:

Prodejce musí splnit svoji povinnost, v případě porušení nastupuje sankční mechanismus a musí být ze strany státu zajištěna vymahatelnost této povinnosti.

Pokud by měl povinnost výrobky odebrat, je otázkou, jakým způsobem by byly vykázány a zda by se nakonec dostaly do režimu zpětného odběru.

Zároveň lze předpokládat, že by tímto způsobem mohlo dojít k nadměrné zátěži míst zpětného odběru zřízených výrobcí, pokud by takový prodejce přivezl větší množství výrobků, které musel v souladu s tímto ustanovením odebrat. (navíc provozovatel místa ZO by byl oprávněn takové množství odmítnout)

Poslední prodejce nemusí mít žádnou provozovnu (e-shop).

27.

§ 17, odst. 3, písm. b)

Změnit text na:

b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí statutárních měst a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru místa zpětného odběru, je-li odlišná od adresy dle písmene a)

Odůvodnění:

Nevidíme důvod pro nutnost zveřejňovat zeměpisné souřadnice míst ZO. Už v případě, kdy výrobce nebo KS bude nucen zadat několik desítek míst ZO, by se jednalo o nadměrnou administrativní zátěž (co teprve v případě stovek až tisíc míst ZO), která není nezbytně nutná. Podle adresy je schopen místo ZO dohledat každý.

Obdobně číslo ZÚJ je dle našeho názoru nadbytečné a pro osobu, která chce odevzdat výrobek s ukončenou životností a vyhledat místo ZO, je irelevantní.

28.

§ 19 odst. 1

V § 19 odst. 1 požadujeme primárně stanovit povinnost výrobce být zapsán do Seznamu vedeného ministerstvem. Zároveň musí být stanoven zákaz uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není zapsán v Seznamu.

Odůvodnění:

Nejprve je nezbytné stanovit povinnost pro výrobce být zapsán v Seznamu a teprve poté lze řešit žádost o zápis. Současně by měla být spojena sankce s tím, pokud výrobce není zapsán v Seznamu. Zároveň by mělo být výslovně zakázáno uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není v Seznamu zapsán.

29.

§ 19, odst. 4, písm. h)

V § 19 odst. 4 písm. h) se před slovo „popis“ vkládá slovo „detailní“ a na závěr se vkládají slova „a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem“.

Odůvodnění:

U individuálně plnícího výrobce by popis způsobu zajištění plnění jeho povinností měl být detailní a zároveň by měl být tímto výrobcem doložen, obdobně, jako je tomu u písmene i). Jestliže výrobci plnící prostřednictvím kolektivních systémů mají být zatíženi tím, že budou prokazovat již před získáním oprávnění svoji způsobilost reálně zajistit plnění povinností, měly by být nediskriminačně tyto požadavky kladeny i na individuálně plnící výrobce.

30.

§ 19, odst. 4, písm. i)

Vypustit bez náhrady.

i) „způsob zajištění financování činností podle písmene h) nejméně v rozsahu požadovaném tímto zákonem a doklady o něm

Odůvodnění:

Způsob zajištění financování je mnohdy obchodním tajemstvím a proto by neměl být předáván instituci podléhající povinností ze zákona o povinném poskytování informací. Nepovažujeme za vhodné shromažďovat informace mající podstatu obchodního tajemství.

31.

§ 25

Požadujeme doplnit nový odstavec 2 ve znění:

„2. Dopravce doručující konečnému uživateli na území České republiky vybraný výrobek pocházející od zahraničního internetového prodejce, který si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem neurčil pověřeného zástupce, má práva a povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem.“

32.

§ 26 odst. 3

Ustanovení § 26 odst. 3 navrhuje zrušit.

Odůvodnění:

Je nepochybné, že osoba uvedená v § 26 odst. 1 písm. b) nesmí uvádět více výrobků, než kolik jich skutečně odebere nebo zpracuje. V opačném případě by se dopouštěl podvodu.

Pokud ministerstvo uvažuje o nějaké normativitě ustanovení, je možné například stanovit, že tato osoba

vykazuje informace podle nějakého předem určeného klíče.

33.

§ 27 odst. 1

Požadujeme slova "pravdivou a úplnou" vypustit.

Odůvodnění:

Jednak text zákona navozuje domnění, že by bylo možné předávat také nějakou nepravdivou či neúplnou roční zprávu a zároveň není jasné, jak budou pojmy pravdivá a úplná zpráva v praxi vykládány. Lze například stanovit povinnost uvést veškeré skutečnosti, které mají nebo mohou mít vliv na zajištění plnění povinností podle zákona.

34.

§ 29

Uveden text:

„ Ministerstvo zveřejňuje souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností způsobem umožňujícím dálkový přístup“.

Definovat přípustný rozsah zveřejňovaných údajů. *Nemělo by dojít ke zveřejňování údajů majících povahu obchodního tajemství a zamezit případným sporům MŽP na ochranu obchodního tajemství.*

35.

§ 30

Navrhujeme, aby bylo v zákoně výslovně uvedeno, která práva a povinnosti může výrobce převést na kolektivní systém.

Odůvodnění:

Výslovné uvedení práva a povinností, které lze na provozovatele kolektivního systému převést výrobcem přispěje k právní jistotě výrobců a umožní důslednější vymáhání plnění povinností stanovených tímto zákonem.

36.

§ 30 písm. a)

Navrhujeme, aby byly výslovně stanoveny podmínky plnění povinností výrobcem v individuálním systému.

Odůvodnění:

Individuálně plnící výrobce by měl stejně jako kolektivně plnící výrobce předkládat návrh systému (systémového řešení) a dokládat postup samostatného plnění, který by měl podléhat schválení ministerstvem. Měl by být dodržen obdobný rozsah povinností (sběrná místa, kvóty sběru a využití, informovanost, povinnost auditu, atp.). Pokud nebude upuštěno od zřízení koordinačního centra, měl by mít individuálně plnící výrobce též povinnosti vůči koordinačnímu centru, které by mělo mít vůči němu konkrétní působnost.

37.

§ 31

Přesunout povinnost tvorby Finanční záruky pouze do části Elektrozařízení

Odůvodnění:

Jediný předpis, který v rámci Evropských směrnic upravuje formu finanční záruky je směrnice 2012/19/EU, která formu záruky upravuje v Článku 12 takto „Záruka může mít formu účasti výrobce na vhodných systémech financování nakládání s OEEZ, pojištění recyklace nebo vázaného bankovního účtu.“, přičemž už účast na vhodném systému financování je určitou formou záruky.

Zároveň se domníváme, že finanční záruka má své opodstatnění právě pouze u elektrozařízení (popř. u přenosných baterií a akumulátorů, které jsou často dodávány jako součást EEZ, kde počty výrobců mohou dosáhnout tisíců, na rozdíl od ostatních výrobků, kde lze hovořit maximálně o stovkách.

Současně tržní podíl velkého výrobce v případě ukončení jeho činnosti je zpravidla velmi rychle nahrazen jinými velkými výrobci nebo právním nástupcem, kteří budou muset i nadále plnit své povinnosti, takže se neobáváme, že by na trhu zůstaly výrobky, o které se nebude mít „kdo postarat“. Při ukončení působení marginálního výrobce vstřebá jeho výrobky s ukončenou životností trh.

S ohledem na rozdílné počty výrobků uvedených na trh v daném kalendářním roce lze zároveň předpokládat určitou každoroční potřebu flexibility finanční záruky a za předpokladu, že tato povinnost se bude vztahovat na velký počet výrobců různých výrobků, lze dovodit výrazné administrativní zatížení jak MŽP, tak i výrobců samotných.

Dále je otázkou, co si MŽP představuje pod pojmem „všech výrobků...které uvedl na trh“ - výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostal svým povinnostem.

V neposlední řadě je zde značný nesoulad s povinností kolektivního systému, který je oproti výrobci organizací založenou pouze za účelem zajištění ZO, u kterého návrh zákona požaduje finanční rezervu pouze ve výši „50 % nákladů provozovatele kolektivního systému ... za předcházející účetní období.“ (viz §49 odst. 4)

Závěrem je potřeba dodat, že může nastat situace, kdy výše finanční záruky by mohla dosahovat v některých případech velmi nízké částky v řádu stovek až tisíců korun, a vyvstává tak otázka, zda finanční prostředky vynaložené na zřízení a administraci takové záruky nebudou ve svém důsledku vyšší, než záruka samotná.

Požadujeme tuto část přepracovat ve smyslu výše zmíněného.

38.

§ 31 odst. 1

1. Navrhujeme, aby prokázání finanční záruky bylo součástí řízení o provedení zápisu do Seznamu výrobců vedeného ministerstvem.
2. Navrhujeme, aby bylo výslovně stanoveno, co se rozumí dostatečností zárukou, např. aby byla stanovená obdobná povinnost, jako v případě kolektivního systému.

Odůvodnění:

Plnění povinností výrobcem v rámci individuálního systému musí zajistit obdobné záruky, jako v případě plnění v rámci kolektivního systému. Opačné řešení je v rozporu s cíli navrhované právní úpravy.

39.

§ 32

Přesunout pouze do části Elektrozařízení

Odůvodnění:

Viz připomínka k §31

40.

§ 33, odst.1

Vypustit bez náhrady.

Odůvodnění:

Jakým způsobem výrobce doloží, že dostal svým povinností pro všechny vybrané výrobky, které uvedl na trh? Výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostal svým povinností

Je otázkou, jakým způsobem si MŽP představuje, že výrobce doloží, že dostal svým povinností pro všechny vybrané výrobky, které uvedl na trh.

Výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostal svým povinností.

41.

§ 33, odst. 2

Vypustit

Odůvodnění:

Viz připomínka k § 31

42.

§ 33, odst. 3

Vypustit

Odůvodnění:

Viz připomínka k § 31

43.

§ 33, odst. 4

Vypustit

Odůvodnění:

Viz připomínka k § 31

Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány. Navíc je nepochybné, že plnění povinností výrobců, po zaniklých kolektivních systémech, bude na výrobcích, resp. kolektivních systémech, které budou i nadále působit.

44.

§ 33, odst. 5

Vypustit

Odůvodnění:

Viz připomínka k § 31

Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou živností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.

45.

§ 34

Vypustit

Odůvodnění:

Nevidíme důvod omezovat způsoby samostatného plnění. Podstatná je funkčnost takového systému a plnění zákonem stanovených cílů. Důslednou aplikací tohoto ustanovení by byl například znemožněn princip tzv. solidární plnění (případně plnění s využitím 3. osoby) u kterého MŽP několikrát v minulosti deklarovalo, že jej nebude zakazovat ani omezovat.

Řešení případných „pseudokolektivních systémů“ by mělo probíhat v souladu s dostupnými nástroji (registrace, kvóty, atp.) tak, aby nebyl znemožněn chod stávajících funkčních a bezproblémových systémů ZO.

46.

§ 36, odst. 2, písm. b), c), d) a k)

§36, odst. 2, body b), c), d) a k), a §42, odst. 5 navrhujeme zrušit bez náhrady.

Odůvodnění:

Legislativní vynucení vlastnické struktury u již desítku let funkčních systémů je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích – je tedy nejen nelogické, ale také neekonomické a právně sporné. Nelze racionálně plánovat ani situaci, kdy by chtělo být společníky více výrobců, či naopak žádný.

Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Každému z výrobců musí být ponecháno právo na splnění požadavků na vznik kolektivního systému, takovýto kolektivní systém s ostatními založit a provozovat.

Je-li sledována vyšší kontrolovatelnost kolektivních systémů (nad rámec pod sankcemi již v zákoně upravených kontrol a auditů), pak lze požadovat členství největších výrobců (i právnických osob) v dozorčích radách kolektivních systémů.

Omezení výrobců být zapojeni do celého cyklu (systému) zpětného odběru a nakládání s výrobky s ukončenou životností je nekonceptní a neodůvodněné. Pokud mají výrobci splnit veškeré povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce, není možné omezovat jejich vliv na celý cyklus zpětného odběru a nakládání s vybranými výrobky, včetně jejich zpracování.

Výrobci mají povinnost financovat celý systém zpětného odběru a nakládání s výrobky, včetně jejich zpracování, a proto je jakékoli omezování jejich možnosti ovlivnit a kontrolovat jednotlivé činnosti v rámci tohoto cyklu neodůvodněným zásahem do majetkové sféry výrobců.

Omezení výrobců, resp. provozovatelů kolektivních systémů, jejichž prostřednictvím výrobci plní své povinnosti stanovené zákonem je rozporu s vymezením pojmu "systém", jak je provedeno v § 3 odst. 1 písm. s) návrhu zákona.

Legislativní vynucení vlastnické struktury je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích. Navrhované znění kráčí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu kolektivních systémů. Požadavek na maximální výši podílu společníků KS ve výši 33% je akceptovatelný pouze v případě, kdy je na trhu oprávněn působit pouze jeden kolektivní systém. V případě existence více oprávněných systémů tento požadavek může být v praxi výraznou komplikací, jenž může vést k odnětí oprávnění i efektivním KS kde dojde ke změně vlastnické struktury. V tržním hospodářství, kde výrobci v čase průběžně vznikají či zanikají, se bude měnit i struktura společníků KS. Mnohdy může nastat situace, kdy KS nebude moci zajistit prodej uvolněného podílu a tím i výši max. podílu dle požadavku návrhu tohoto zákona. Až doposud navíc existovaly kolektivní systémy vytvořené osobami, sdružujícími výrobce – není důvodu, aby tyto kolektivní systémy musely zaniknout. Ustanovení písm. d) je v rozporu se zásadou volného trhu (volného pohybu kapitálu) a diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů.

47.

§ 36, odst. 3, písm. a)

V § 36 odst. 3 navrhujeme písmeno a) zrušit.

Odůvodnění:

Navrhujeme vypustit, jelikož se jedná o nepřiměřené opatření. Takové opatření by se rozhodně nemělo vztahovat na holding, pokud bude splněna podmínka § 41.

48.

§ 36, odst. 4, písm. a)

Upravit na „podniká v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků toho druhu, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, ledaže taková činnost má pouze doplňkový nebo vedlejší charakter,“

Odůvodnění:

Upřesňující připomínka.

49.

§ 36, odst. 5

Navrhujeme v § 36 odst. 5 číslovku 25 nahradit číslovkou 50 nebo 40.

Odůvodnění:

Navrhujeme 50% finanční zajištění ročních nákladů. Na základě zkušeností se zaváděním systému zpětného odběru považujeme částku 25% za nedostačující, jelikož při zavádění nového KS jsou náklady významně vyšší, nežli v případě provozu.

Nebo

Navrhuje se zvýšit požadovanou míru finančního zajištění na minimálně 40% předpokládaných ročních nákladů. Vzhledem k míře zpětného odběru v minimální výši 40% a dalším souvisejícím limitům je navrhovaná výše záruky ve výši 25% nedostatečná a je nezbytné tuto zvýšit. V opačném případě hrozí, že kolektivní systém nebude mít dostatek prostředků k tomu, aby dostal svým závazkům vůči zpracovatelům a zejména provozovatelům míst zpětného odběru – obcím. Z hlediska obcí by bylo vhodnější, aby byl tento podíl ještě vyšší, 40 % pokládáme za absolutní minimum

50.

§ 40, odst. 3

V § 40 odst. 3 se za slova „až m)“ vkládají slova „nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům“.

Odůvodnění:

Navrhuje se doplnění odstavce 3, protože oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové.

51.

§ 40 odst. 3

V § 40 odst. 3 navrhujeme doplnit návrh řešení v případě, že společník přestane splňovat podmínku dle § 36 odst. 2 písm. b). Případně navrhujeme, aby bylo zakázáno akcie společníků provozovatele kolektivního systému převést na osobu rozdílnou od výrobce.

Současně navrhujeme, aby bylo též stanoveno, že akcie provozovatele kolektivního systému se nestávají

předmětem majetkové podstaty a nejsou předmětem exekuce.

Odůvodnění:

Řešení situace, kdy společník provozovatele kolektivního systému přestane splňovat podmínky společníka provozovatele kolektivního systému, je již dnes problematicky řešitelná. Pokud takovýto společník neposkytuje součinnost, provozovatel kolektivního systému nemá de facto nástroje pro zjednáání nápravy. Rozhodně by měl zákon stanovit, že akcie a podíly nejsou předmětem exekuce a nespádají do majetkové podstaty a že tyto lze převést jen s předchozím souhlasem valné hromady provozovatele KS na jiného výrobce nebo na provozovatele KS. Společník, který přestane být výrobcem nebo není výrobcem nebo přestal splňovat podmínky stanovené zákonem pro společníka provozovatele KS, je povinen převést akcie nebo podíly postupem a způsobem dle předchozí věty v určité zákonem stanovené lhůtě s tím, že po dobu, než dojde k platnému převodu akcií nebo podílů na jiného výrobce či provozovatele KS je pozastaven společníkovi výkon jeho práv.

Nebo

V § 40 odst. 3 se za slova „až m)“ vkládají slova „nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům“.

Odůvodnění:

Navrhuje se doplnění odstavce 3, protože oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové.

52.

§ 42, odst. 3

V § 42 se odst. 3 vypouští bez náhrady.

Odůvodnění:

Není možné v rámci rozšířené odpovědnosti výrobců omezovat kolektivní systém v jeho činnostech a tím i plnění povinností, stejně jako toto omezení není určeno individuálně plnícím výrobcům, kteří by tak byli opět zvýhodněni oproti výrobcům, kteří zvolili kolektivní způsob plnění. Pokud se totiž výrobce rozhodne plnit své povinnost samostatně, návrh mu nebrání v tom, aby s odpady vzniklými v souvislosti s jeho činností (resp. z výrobků jím uvedených na trh) sám nakládal, resp. aby s nimi nakládaly společnosti s ním propojené.

Směrnice 2012/19/ES je založena na principu rozšířené odpovědnosti výrobce. Ta se projevuje mj. v následujících ohledech:

- *bod 6 preambule: „Zejména odlišné uplatňování zásady odpovědnosti výrobce různými členskými státy může vést k podstatným nerovnostem ve finančním zatížení hospodářských subjektů. Existence rozdílných vnitrostátních politik nakládání s OEEZ omezuje efektivnost recyklační politiky.“*
- *bod 12 preambule: „Zavedení odpovědnosti výrobce podle této směrnice je jedním ze způsobů, jak podporovat takové návrhy a výrobu EEZ, které zcela zohlední a usnadní jejich opravu, možnou modernizaci, opětovné použití, demontáž a recyklaci.“*
- *bod 23 preambule: „K dosažení maximálního účinku koncepce odpovědnosti výrobce je třeba, aby každý výrobce odpovídal za financování nakládání s odpady ze svých vlastních výrobků. Výrobce by měl mít možnost výběru, zda chce plnit tuto povinnost samostatně, anebo se zapojit do kolektivního systému.“. Z uvedeného je mj. zřejmá rovnocennost obou způsobů plnění.*
- *čl. 5 odst. 2 písm. d): „Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby ... bylo výrobcům povoleno zřídit a provozovat samostatné nebo kolektivní systémy zpětného odběru OEEZ z domácností za předpokladu, že jsou v souladu s cíli této směrnice.“ – výrobci tedy kolektivní systémy nejenom „zřizují“, ale také „provozují, tedy v jejich rámci mohou nakládat s odpady z výrobků s ukončenou životností.*
- *čl. 7 odst. 1: „Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, zajistí každý členský stát, aby byla uplatňována zásada odpovědnosti výrobce a aby na tomto základě byla každoročně dosažena minimální úroveň sběru.“*
- *čl. 8 odst. 3: „Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zřídit samostatně nebo kolektivně.“. Přímou výrobci tedy zajišťují systémy využití, nejsou povinni toto využití zajišťovat „externě“.*

Směrnice tedy výslovně uvádí, že systémy využití výrobků s ukončenou životností zajišťují přímo výrobci a je zřejmé, že výrobci nejsou povinni toto využití zajišťovat „externě“, k čemuž je nutí předložený návrh zákona.

MŽP současně ignoruje a nedostatečně vyhodnotilo skutečnost, jaký dopad může mít toto omezení na ekonomiku kolektivních systémů. Zatímco doposud mají provozovatelé kolektivních systémů na vybranou, zda budou výrobky s ukončenou životností zpracovávat

53.

§ 42, odst.3 a § 51, odst. 1

V § 42 zrušit odstavec 3.

V § 51 zrušit odstavec 1.

Odůvodnění:

V návaznosti na předchozí připomínku pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků.

Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností, je vyvolaným nákladem výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností.

Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie.

Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenásledky spojené s realizací těchto činností třetími subjekty.

Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí.

Vyjmutím zákazu ze zákona se v žádném případě nezakazuje, aby provozovatelé kolektivních systémů zajišťovali zpracování zpětně odebraných výrobků prostřednictvím třetích osob.

Naopak doporučujeme zpřísnit povinnosti provozovatelů kolektivních systémů v oblasti při zadávání veřejných soutěží o nejvhodnější nabídku podle § 51 odst. 2 písm. b zákona tak, aby byla umožněno efektivní přezkoumání transparentnosti těchto soutěží, např. postupem podle mezinárodně uznávaného standardu.

54.

§ 43, odst. 2

Je velmi těžko dokazovat, že k majetkovému prospěchu došlo na úkor ostatních účastníků systému a prakticky nemožné, takovou situaci odhalit kontrolou bez přímého podezření. Proto by zejména v případě společníků mělo být jednoznačně zakázáno, aby kolektivní systém uzavíral jakékoli smlouvy se společníky systému, které by vedly k finančnímu či jinému plnění ve prospěch společníka či osoby jím ovládané nebo jeho ovládající s výjimkou samotné smlouvy o sdruženém plnění. Existence finančních převodů ve prospěch společníků či nějaké smlouvy vedoucí k jejich prospěchu je poměrně snadno ověřitelná při kontrole, navíc potvrzení neexistence podobných smluv může být součástí auditu kolektivního systému. Toto omezení přitom nijak nepřekáží provozu kolektivního systému, protože společníci, jako výrobci, prakticky nemohou poskytovat kolektivnímu systému žádná relevantní služby. Pokud by snad samotný kolektivní systém potřeboval nakoupit ke svému provozu jejich výrobky, může tak snadno učinit prostřednictvím nezávislého distributora. Navrhovaný text je v praxi nekontrolovatelný.

55.

§ 45 odst. 3

V § 45 navrhuje na konci odstavce 3 doplnit slova "a není v insolvenční nebo konkurzní"

Odůvodnění:

Jedná se o doplnění textu, který by měl alespoň trochu ochránit provozovatele kolektivního systému, před případným šikanózním postupem.

56.

§ 45, odst. 4

V § 45 odst. 4 se věta druhá vypouští.

Odůvodnění:

Pro zřízení této povinnosti provozovatele kolektivního systému neexistuje žádný legitimní důvod a jedná se o další z mnoha drobných administrativních zátěží. Zveřejnění smlouvy způsobí konkurenční nevýhodu tomu kolektivnímu systému, který smlouvu připraví např. důkladněji klientsky atraktivněji – ostatní kolektivní systémy jej pak budou moci snadno a zdarma napodobovat. Proto se jednoznačně navrhuje vypuštění této povinnosti.

57.

§ 45, odst. 5 a 6

V § 45 se vypouštějí odstavce 5 a 6.

Odůvodnění:

Uvedené povinnosti jsou nadbytečné. Pro stanovení povinnosti dle § 45 odst. 5 a 6 není žádný právní důvod. Jde o nepřiměřený, neopodstatněný zásah do soukromoprávní sféry. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Ministerstvo je oprávněno předmětné podklady vyžadovat v rámci kontroly.

Kontrolu plnění dodržování zákonné podmínky dle § 36 odst. 1 písm. b) a c) by bylo vhodnější provádět bez vazby na konání VH; vázat např. na vyžádání ministerstva, nebo jako součást roční zprávy apod. V dané souvislosti opakovaně zdůrazňuji, že provozovatel KS je subjektem soukromého práva, vztah mezi ním a výrobcí, mezi ním a provozovateli MZO, dopravci, zpracovateli, jakož i vztah mezi ním a jeho společníky, členy orgánů společnosti atd. se řídí soukromým právem. Ministerstvu rozhodně přísluší právo kontrolovat, zda osoba, které bylo uděleno oprávnění, splňuje podmínky uděleného oprávnění.

58.

§ 49 odst. 3

V § 49 odst. 3 požadujeme vysvětlit smysl ukládání peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet nebo vypustit povinnost ukládat peněžní prostředky na zvláštní vázaný účet.

Odůvodnění:

Není jasné, jaký má význam u provozovatele kolektivního systému ukládat prostředky na vázaný účet? Z textu zákona není zřejmé, čím je tento účet vázaný? Pouze povinností informovat o čerpání?

59.

§ 49, odst. 4

V § 49, odst. 4 se za slova „nejméně 50% vkládají slova „maximálně však do výše 200%.“

Odůvodnění:

Z praxe je zřejmé, že není nutno kumulovat v rámci zajištění finanční stability Kolektivního systému prostředky překračující roční náklady. Pro zachování garance stability navrhuje horní hranici dvouletých nákladů.

60.

§ 51 – 53

Ustanovení § 51 - § 53 se vypouštějí.

Odůvodnění

Nová právní úprava má podle předloženého návrhu nutit provozovatele kolektivního systému, aby nabízeli výrobky s ukončenou životností prostřednictvím komoditní burzy, anebo aby vyhlašovali veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku za podmínek uvedených v ustanovení § 53 zákona. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že v současnosti může ze strany kolektivních systémů docházet k diskriminaci určitého zpracovatele, čímž může být narušována hospodářská soutěž. Důvodem návrhu je vytvoření transparentního a kultivovaného tržního prostředí. Jsou navrženy dva základní způsoby výběru zpracovatele výrobků s ukončenou životností, tedy jednak zmíněná komoditní burza, jednak forma veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku.

K pokřivení trhu a diskriminaci však může docházet i v oblasti nakládání s ostatními odpady, resp. druhotnými surovinami, kde dominantní a výsadní postavení náleží poměrně úzké skupině společností oprávněných nakládat s odpady, které mohou druhotné suroviny prodávat třetím osobám za diskriminačních podmínek, resp. výběr smluvních partnerů může narušovat hospodářskou soutěž stejnou měrou, jako je tomu v oblasti výrobků s ukončenou životností. Kolektivní systémy nemají v rámci hospodářské soutěže, která byla otevřena v této oblasti již podle současného zákona a má být umožněna i zákonem novým, o nic výsadnější postavení než právě zmíněné nadnárodní společnosti oprávněné nakládat s odpady (svozové firmy).

Jestliže by tedy toto opatření mělo být přijato, navrhuje, aby bylo zakotveno do zákona o odpadech, nikoliv do zákona o výrobcích s ukončenou životností, neboť jeho aplikace jen na omezený okruh odpadů není důvodná.

NEBO

Dále uvedené připomínky č. 61 až 68 (k § 51 až § 53) se neuplatní, pokud dojde k vypuštění § 51 až § 53

61.

§ 51, odst. 1

V § 51 zrušit odstavce 1.

Odůvodnění:

Pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků.

Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností, je vyvolaným nákladem výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností.

Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie.

Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenáklady spojené s realizací těchto činností třetími subjekty.

Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí.

Vyjmutím zákazu ze zákona se v žádném případě nezakazuje, aby provozovatelé kolektivních systémů zajišťovali zpracování zpětně odebraných výrobků prostřednictvím třetích osob.

Naopak doporučujeme zpřísnit povinnosti provozovatelů kolektivních systémů v oblasti při zadávání veřejných soutěží o nejvhodnější nabídku podle § 51 odst. 2 písm. b) zákona tak, aby byla umožněno efektivní přezkoumání transparentnosti těchto soutěží, např. postupem podle mezinárodně uznávaného standardu.

nebo

§ 51, odst. 1, písm. b) a dále § 53

Takto formulované ustanovení může být s ohledem na uvozující text odstavce interpretováno tak, že veřejná soutěž se vztahuje na veškerý objem sběru za rok. To by ovšem znamenalo, že kolektivní systém bude soutěžit celkový objem a po dobu celého roku bude závislý na jednom odběrateli, naopak pro zpracovatele by to znamenalo, že pro každý rok bude platit, že zakázku získá jen jeden a ostatní přijdou o

vstupy nutné k udržení výroby. Toto riziko je navíc umocněno skutečností, že podmínky uvedené v §53 fakticky znemožňují, aby ze soutěže bylo vybráno více odběratelů, což nutí kolektivní systém veškerou soutěžený objem dát jednomu zpracovateli i tehdy pokud by taková závislost byla riziková. Na druhé straně zákon se v jiných ustanoveních snaží o to, aby byl vyloučen sběr jinými osobami, než těmi, které jsou navázány na kolektivní systémy. To zpracovateli, který neobdrží zakázku od kolektivního systému, prakticky zamezuje pokračovat v jeho činnosti.

62.

§ 51, odst. 2

V § 51 odstavec 2, se vkládá povinnost zajištění zpracování v chráněných dílnách

Odůvodnění:

Zákon by měl jasně stanovit povinné % elektroodpadu předávaného chráněným dílnám. Pokud bude výběr zpracovatelů jen otázkou výběrového řízení tj. ceny nebo burzy, tak chráněné dílny nemají vzhledem k vyšším cenám možnost získat žádný materiál ke zpracování. Tento požadavek je důležitý pro kolektivní systémy dodávající materiál těmto chráněným dílnám, kdy aktuálně vzhledem k těmto „dražším“ dodávkám a zpracování mají konkurenční nevýhodu.

63.

§ 51, odst. 3

Navrhujeme zrušit bez náhrady.

Odůvodnění:

Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné odůvodnění a je v rozporu s dobrou praxí a v rozporu s obdobnou právní úpravou států Evropské unie. Není známo, že by jakýkoli západoevropský či střeoevropský stát stanovil takovouto povinnost v případě nakládání s vybranými výrobky. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajisti pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie.

64.

§ 51, odst. 2 a 3

V § 51 se odst. 2 a 3 vypouštějí bez náhrady.

Odůvodnění:

Zásadně nelze přijmout povinnost učinit návrh nabídky zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností přes komoditní burzu. Toto řešení navržené v dobré víře jako nástroj nabídky všem zpracovatelským subjektům není efektivní a nezajišťuje požadované požadavky při nakládání s vysloužilými výrobky. Kolektivní systém musí mít právo si vybrat dodavatele služeb na základě výběrového řízení tak, aby byla zajištěna kvalita poskytovaných služeb a požadavky na zpracování, jež patří mezi povinnosti výrobce dle tohoto zákona. Výrobky s ukončenou životností se nesmí dostat k překupníkům nebo zpracovatelům, jež nemohou požadovanou kvalitu a požadavky splnit či zajistit. Dále zde hraje roli finanční aspekt, kdy vsunutím dalšího subjektu do struktury zajišťovaného plnění dojde k vyšší finanční nákladovosti s dopadem na výši poplatků a výrobce.

Varianta výběrových řízení je splnění požadovaných podmínek dostačujícím řešením. Ukládání povinných výběrových řízení formou veřejné soutěže však jde nad rámec zákona. Ani režim zadávání veřejných zakázek nepočítá s formou veřejné soutěže jako výlučnou a připouští i jiné způsoby zadávání. Není důvodu, proč právě provozovatele kolektivního systému omezovat tímto způsobem, který jde dokonce nad rámec omezení daných pro zadávání veřejných zakázek, když pro individuálně plnící výrobce toto omezení neplatí.

65.

§ 51 odst. 3, 4 a 5

Ustanovení § 51 odst. 3, 4 a 5 znějí:

„(3) Provozovatel kolektivního systému je oprávněn vyčlenit část z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu²⁴⁾ alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců, minimálně je však povinen pro tyto zpracovatele vyčlenit alespoň 10 % zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, s nimiž nakládal v daném kalendářním roce.

(4) Splnění podmínky podle odstavce 3 dokládá zpracovatel potvrzením Úřadu práce České republiky; rozhodný je průměrný přepočtený počet zaměstnanců za kalendářní čtvrtletí předcházející udělení vstupenky na burzovní shromáždění nebo uzavření smlouvy mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Splnění této podmínky nemůže zpracovatel prokazovat prostřednictvím jiných osob.

(5) Podmínka podle odstavce 3 musí být zachována po dobu trvání smluvního vztahu mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Pokud se jedná o zajištění zpracování prostřednictvím komoditní burzy, podmínka podle odstavce 3 musí být zachována i po dobu trvání burzovního shromáždění.“

Odůvodnění:

Současná konstrukce zákona zcela nedostatečně chrání zpracování výrobků s ukončenou životností v chráněných dílnách. Práce chráněných dílen má přitom zásadní význam jednak z hlediska zaměstnanosti (udržení pracovních míst v regionech), jednak z hlediska sociálního (integrace zdravotně postižených do normálního pracovního procesu). Kolektivní systémy nejsou povinny zajistit ani minimální část zpracování výrobků s ukončenou životností prostřednictvím chráněných dílen, je jim to pouze nabízeno jako možnost. Pokud bude výběr zpracovatelů jen otázkou výběrového řízení, tj. ceny nebo burzy, a pokud bude ponechán na principu dobrovolnosti, tak chráněné dílny nemají vzhledem k vyšším cenám možnost získat žádný materiál ke zpracování. Zároveň je uvažována pouze možnost prodeje přes komoditní burzu, přitom lze předpokládat, že některé komodity, jejichž zpracování se chráněné dílny věnují, vůbec na burze obchodovány nebudou (např. chráněné dílny zajišťují demontáž TV obrazovek a PC monitorů, které mají negativní hodnotu, před jejich dalším zpracováním). Působení na komoditní burze navíc bude pro malé chráněné dílny administrativně náročné a komplikované.

66.

§ 52 – Komoditní burza

Vypustit bez náhrady

Odůvodnění:

Institut komoditní burzy obecně vidíme jako zanášení nového nadbytečného a závazného prvku do systému obchodování – proto **požadujeme jeho vypuštění ze zákona**. Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné zdůvodnění. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie.

Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné odůvodnění a je v rozporu s dobrou praxí a v rozporu s obdobnou právní úpravou států Evropské unie. Není známo, že by jakýkoli západoevropský či středoevropský stát stanovil takovouto povinnost v případě nakládání s vybranými výrobky. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie. Zásadně nelze přijmout povinnost učinit návrh nabídky zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností přes komoditní burzu. Toto řešení navržené v dobré víře jako nástroj nabídky všem zpracovatelským subjektům není efektivní a nezajišťuje požadované požadavky při nakládání s vysloužilými výrobky. Kolektivní systém musí mít právo si vybrat dodavatele služeb na základě výběrového řízení tak, aby byla zajištěna kvalita poskytovaných služeb a požadavky na zpracování, jež patří mezi povinnosti výrobce dle tohoto zákona. Výrobky s ukončenou životností se nesmí dostat k překupníkům nebo zpracovatelům, jež nemohou požadovanou kvalitu a požadavky splnit či zajistit. Dále zde hraje roli finanční aspekt, kdy vsunutím dalšího subjektu do struktury zajišťovaného plnění dojde k vyšší finanční nákladovosti s dopadem na výši poplatků a výrobce.

Viz též odůvodnění připomínky k § 51 odst. 1.

67.

§ 53 – Veřejná soutěž

Ustanovení § 53 navrhuje zrušit.

Odůvodnění:

Ukládání povinných výběrových řízení formou veřejné soutěže jde nad rámec účelu a smyslu zákona. Ani režim zadávání veřejných zakázek nepočítá s formou veřejné soutěže jako výlučnou a připouští i jiné způsoby zadávání. Není důvodu, proč právě provozovatele kolektivního systému omezovat tímto způsobem, který jde dokonce nad rámec omezení daných pro zadávání veřejných zakázek, když pro individuálně plnící výrobce toto omezení neplatí.

68.

§ 53 odst. 5 písm. a)

V § 53 odst. 5 písm. a) se za slovo „nabídek“ vkládají slova „s výjimkou osobních údajů a skutečností tvořících předmět obchodního tajemství“.

Odůvodnění

Předmětné ustanovení vyžaduje zveřejněné celé zprávy o posouzení a hodnocení podaných nabídek. Ta však bude z povahy věci obsahovat důvěrné údaje, zahrnující i osobní údaje a obchodní tajemství jednotlivých zpracovatelů. To může být zvláště rizikové zejména pro chráněné dílny, které se často pohybují na hraně svého ekonomického přežití. Navrhuje se proto vypuštění chráněných údajů ze zveřejněné zprávy o posouzení a hodnocení podaných nabídek.

69.

§ 54 odst. 1 písm. a)

V § 54 odst. 1 písm. a) navrhuje slovo "sdílení" nahradit slovy "společném provozování".

Odůvodnění:

Zákonem je nezbytné deklarovat, že se jedná o skutečný provoz míst zpětného odběru a ne o fiktivní administrativní opatření.

70.

§ 54, odst. 2 písm. c)

Tímto ustanovením se umožňuje provést převod pouze sebraných, ale nezpracovaných výrobků. Cílem je zřejmě umožnit, aby kolektivní systém s „nadprodukcí“ převedl část výrobků na systém s „nedostatkem“ a kompenzoval část svých nákladů. Nicméně je nutné vzít v úvahu, že kolektivní systém zřejmě nebude držet shromážděné výrobky skladem, ale bude je průběžně předávat ke zpracování. Pokud tedy koncem roku zjistí svůj „přebytek“ nebude schopen převést na jiný kolektivní systém výrobky ke zpracování, protože zpracování již proběhlo. Měla by být zvolena formulace, která umožní i převedení zpětně odebraného a zpracovaného objemu, které pak z hlediska příjemce bude evidováno stejně, jako by sběr a zpracování provedl sám

71.

§ 55 odst. 1 písm. d)

V § 55 odst. 1 písm. d) požadujeme vysvětlit, jak si zákonodárce představuje naplnění povinnosti evidovat tok zpětně odebraných výrobků, až po jejich konečné využití, tzn. v rámci zpracování. Uložení této povinnosti v souladu se směrnicí pouze deklaruje nesmyslnost omezení výrobce účastnit se a dohlížet na celý proces (cyklus) nakládání se zpětně odebranými výrobky.

Odůvodnění:

Vyplývá z textu připomínky a ostatních připomínek k omezování výrobců a provozovatelů kolektivních systémů.

72.

§ 55 odst. 1

V § 55 odst. 1 navrhujeme doplnit nové písmeno e), které zní:

"e) tak, aby nebylo možné zacházet s údaji, které jsou předmětem obchodního tajemství jednotlivých výrobců.

Odůvodnění:

Pokud provozovatel kolektivního systému shromáždí některé údaje, které jsou zákonem nebo přímo výrobcem označeny za obchodní tajemství, je povinen s nimi zacházet tak, aby neumožnil neoprávněné osobě získání a nakládání s těmito daty.

73.

§ 55, odst. 5

Změnit znění na „Provozovatel kolektivního systému je povinen poskytnout ministerstvu na jeho vyžádání údaje z evidencí podle odstavce 1. Údaje o celkovém množství vybraných výrobků uvedených na trh a o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností zasílá provozovatel kolektivního systému v elektronické podobě ministerstvu za každé kalendářní čtvrtletí nejpozději do konce druhého následujícího kalendářního měsíce po skončení kalendářního čtvrtletí.“

Odůvodnění:

Časové možnosti vykazování výrobců a nutnost sumarizace dat, která na straně kolektivního systému končí obvykle po konci měsíce následujícím po konci kalendářního čtvrtletí, a to včetně měsíčních účetních závěrek.

74.

§58, odst. 4 zrušit.

(auditovat každoročně výrobce s aspoň 15% POM a přitom každého výrobce auditovat alespoň jednou za pět let)

Odůvodnění:

Nepovažujeme za nutné ani vhodné takto nadměrně administrativně a finančně zatěžovat výrobce. Při zhruba 1 200 výrobcích (povinných osobách) v kolektivním systému by toto vyžadoval jeden provedený audit každý pracovní den v roce. Vedle „selského rozumu“ lze aplikovat i tzv. Paretovo pravidlo a soustředit pozornost na kritických 20 %, které způsobují 80 % možných nesrovnalostí.

75.

§ 58, odst. 4, písm. b)

Upravit znění na „ověření bylo provedeno u každého výrobce, s nímž má provozovatel kolektivního systému uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, nejméně jednou za 10 let.“

Odůvodnění:

Důvodem je množství výrobců v kolektivních systémech a jejich rozložení v množství uváděných výrobků na trh.

76.

§ 58 odst. 5 písm. b)

V § 58 odst. 5 písm. b) se navrhuje povinnost ověřování vyjmenovaných osob nejméně jednou za 3 roky vztáhnout pouze na zpracovatele a nikoli na osoby zajišťující místa zpětného odběru a svoz.

Odůvodnění:

Sběrných míst je více jak deset tisíc a dopravců v řádu stovek. Není možné ani organizačně a ani finančně zajistit navrhovanou povinnost.

77.

§ 60 odst. 1

V § 60 odst. 1 požadujeme vysvětlit, o jaké dodržování podmínek stanovených společníkům provozovatele kolektivního systému a v jakém rozsahu jde.

78.

§ 60 odst. 4

V § 60 odst. 4 upozorňujeme na nesplnitelnost případně uložené povinnosti sjednat nápravu.

Odůvodnění:

Jak již bylo zdůvodněno výše v připomínce k § 40 odst. 3 v některých případech není fakticky možné zajistit nápravu bez součinnosti dalších osob.

79.

§ 60 odst. 5

V § 60 navrhujeme odstavec 5 zrušit.

Odůvodnění:

Viz připomínka k § 45 odst. 6.

80.

§ 61 odst. 4 písm. d)

V § 61 odst. 4 písm. d) navrhujeme mezi závažná porušení povinnosti zahrnout též nesplnění povinností, které jsou předmětem ověření auditorem podle tohoto zákona.

Odůvodnění:

Paradoxně by mohlo docházet k nesplnění zákonných povinností, které zjistí samotný auditor a přitom by se nejednalo o závažné porušení povinnosti

81.

§ 61 odst. 4 písm. e)

Ke skutkové podstatě opakovaného nesplnění povinnosti dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru navrhujeme upřesnit, co se myslí opakovaným nesplněním povinnosti. Zároveň by bylo vhodné provést moderaci skutkové podstaty v tom smyslu, že pokud nesplnění bylo způsobeno skutečnostmi, které nemohl provozovatel kolektivního systému ovlivnit, nelze jej za toto nesplnění postihnout. Zároveň navrhujeme, aby před zrušením oprávnění k provozování kolektivního systému předcházelo uložení sankce jiného charakteru.

82.

§ 61, odst. 6, a § 62

- V § 61 na konci odstavce 6 doplnit slova „a výrobci, s nimiž má provozovatel kolektivního systému k okamžiku podání oznámení podle odstavce 5 uzavřeno smlouvu o kolektivním plnění“.
- V § 62 odst. 1 na konci první věty doplnit slova „, a to z titulu smlouvy s provozovatelem kolektivního systému, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, nebo z titulu smlouvy uzavřené přímo s dotčeným výrobcem“ a na konci odstavce 1 doplnit slova „, stanovená podle poměru určeného podle § 64 odst. 2 písm. g)“.
- V § 62 za odstavec 1 vložit nový odstavec 2, který zní:
„(2) Výrobce, který má s provozovatelem, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, k okamžiku tohoto zániku uzavřeno smlouvu o kolektivním plnění a jehož povinnosti nepřevzal žádný kolektivní systém podle odstavce 1, má odpovědnost za splnění povinností podle tohoto zákona za veškeré vybrané výrobky, které jím byly uvedeny na trh po dobu činnosti provozovatele, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, a které nebyly dosud zpětně odebrány v souladu s tímto zákonem; množství těchto výrobků stanoví buď příslušné koordinační centrum podle § 64 odst. 2 písm. g), nebo ministerstvo podle § 130 odst. 3 písm. e).“
- V § 62 v původním odstavci 3 v první větě za slova „provozovatelem kolektivního systému“ vložit slova „ani ve lhůtě podle odstavce 2“.

Odůvodnění:

Pokud ustanovení § 61 a 62 chápeme správně, tak se předpokládá, že se:

- a) buď zanikající kolektivní systém dohodne s jiným kolektivním systémem, nebo s jinými kolektivními systémy na tom, že převezmou povinnosti za některé nebo všechny dotčené výrobce nebo*
- b) dotčený výrobce dohodne s jiným kolektivním systémem na převzetí jeho povinností nebo*
- c) dotčený výrobce nedohodne a začne plnit individuálně.*

Pokud je toto předpokladem, je vhodné jednak umožnit výrobcům, kteří ještě nebudou mít k okamžiku podání oznámení podle § 61 odst. 5 zákona zajištěné plnění prostřednictvím jiného kolektivního systému, aby byli účastníkem řízení o zániku KS.

Zároveň je vhodné precizovat ustanovení § 62 odst. 1 a vložit nový odstavec 2, aby bylo možné efektivně odkázat na koordinační centrum, které má nejvíce informací o podílech na trhu, resp. o výrobcích uvedených na trh jednotlivými výrobci a o zpětně odebraných výrobcích, a proto bude schopné určit případné poměry podílu jednotlivých výrobců na částce vybraných příspěvků a rezerv.

Současně je vhodné precizovat ustanovení týkající se účelu a pravomocí (činnosti) koordinačního centra tak, aby umožnili efektivní fungování tohoto centra. Změna v § 64 odst. 2 písm. a) zákona se navrhuje z důvodu, že nežli vymýšlet komplikovaný systém výběrových řízení na „oprávněné auditory“, což může samo o sobě

vyvolávat korupční prostředí, bude lepší umožnit koordináčnímu centru provádět prověřování činností ve věci vedení evidencí.

83.

§ 62 odst. 3

V § 62 odst. 3 navrhujeme jednak upřesnit text tak, aby nenavozoval dojem, že je legální mít neuzavřenu smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému.

Zároveň nesouhlasíme se tím, aby jakékoli peněžní prostředky byly prohlášeny za příjem Státního fondu životního prostředí.

Odůvodnění:

Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.

84.

Oddíl 2, § 64 - § 78 (Koordináční centra)

Vypustit institut bez náhrady.

Odůvodnění:

Problematika Koordináčních center se neobjevila ani v agendě jednotlivých pracovních skupin, které se na přípravě tohoto zákona podílely. Jde také nad rámec schváleného věcného záměru zákona. Jako celek nevhodně nastavené doplující kontrolní orgán MŽP a ČIŽP. Úloha koordináčního centra stanovená § 66 je podle § 66 odst. 2 písm. a) a b) nevhodná a zasahující do vnitřního fungování kolektivních systémů, s dopadem na svobodnou volbu výrobců sdružených v kolektivním systému a § 66 odst. 2 písm. c) až f) nadbytečná a doplující orgány kolektivních systémů stanovené jejich společníky.

pokud bude ponecháno, pak

§ 66 odst. 1 a 2

- V § 66 navrhujeme změnit název na „Účel koordináčního centra a jeho činnost“.
- V § 66 navrhujeme na konci odstavce 1 doplnit „, jejímž účelem je přispění k efektivnímu plnění povinností výrobců“. Vedle toho by bylo vhodné v úvodu popsat, že účelem jsou koordináční aktivity ve věci provádění auditů, sledování plnění stanovených kvót apod.
- V § 66 odst. 2 navrhujeme nahradit slova "§ 55 odst. 1" slovy "§ 55 odst. 1 písm. a), agregované údaje z evidence členů podle § 55 odst. 1 písm. b) a z dalších dostupných zdrojů, včetně určení podílů jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů na trhu.
- V § 66 odst. 2 za písmeno f) vložit písmeno g), tohoto znění:
„g) poskytuje ministerstvu na jeho vyžádání podklad pro stanovení poměru množství vybraných výrobků

uvedených na trh výrobci zapojenými do jednotlivých kolektivních systémů v případě zániku oprávnění k provozování kolektivního systému pro naplnění účelu § 60 odst. 1 a 2.“

- V § 66 za odstavce 2 doplnit nový odstavec 3, který zní:

„(3) V případě, že koordinační centrum zjistí při své činnosti podle odstavce 2 nesrovnalosti, které brání naplnění účelu podle odstavce 1, vyzve dotčeného provozovatele kolektivního systému nebo individuálně plnícího výrobce k nápravě. Nepodaří-li se tímto způsobem nesrovnalosti odstranit, upozorní na tuto skutečnost ministerstvo.“

Odůvodnění:

Koordinační centrum by mělo v první řadě přispívat k efektivnímu plnění povinností stanovených zákonem. Jako jedna z konkrétních činností vedle činnosti v oblasti auditu by mělo být jednou z hlavních činností shromažďování informací o podílu jednotlivých kolektivních systémů na trhu.

Současně by mělo koordinační centrum shromažďovat pouze takové informace, které jsou nezbytné k naplnění cílů jeho činnosti a informace o jednotlivých působících výrobcích by měly být provozovateli kolektivních systémů předávány v agregované (příp. konsolidované) údaje.

Je vhodné precizovat ustanovení § 62 odst. 1 a v odstavci 2 doplnit nové písm., g), aby bylo možné efektivně odkázat na koordinační centrum, které má nejvíce informací o podílech na trhu, resp. o výrobcích uvedených na trh jednotlivými výrobci a o zpětně odebraných výrobcích, a proto bude schopné určit případné poměry podílu jednotlivých výrobců na částce vybraných příspěvků a rezerv.

Současně je vhodné precizovat ustanovení týkající se účelu a pravomocí (činnosti) koordinačního centra tak, aby umožnili efektivní fungování tohoto centra.

§ 67 odst. 3 písm. d)

V § 67 odst. 3 písm. d) navrhujeme nahradit slova "z evidencí podle §55 odst. 1" slovy "podle § 66 odst. 2 písm. c).

Odůvodnění:

Uvedení do souladu s navrhovanou úpravou v § 66 odst. 2 písm. c).

85.

§§ 64, 66, 71 a 77

Je zjevné, že záměrem je, aby pokud budou působit dva či více kolektivních systémů pro tentýž druh vybraných výrobků, byla zajištěna jejich spolupráce tak, aby nebyla narušena konzistence evidence a bezproblémově fungovala sběrná síť. Nicméně lhůty uvedené v §64 a §71 znamenají, že k faktické koordinaci dojde až za 3 měsíce od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému druhému z žadatelů. Pokud dále uvážíme, že určitý čas bude nutný k praktickému nastartování funkcí centra podle §66, je docela pravděpodobné, že po dobu zhruba půl roku budou vedle sebe působit dva systémy, které nebudou z hlediska funkcí uvedených v §66 koordinovány, a to ani v případě, kdy dohoda těchto dvou systémů bude bezproblémová. To může vážně narušit fungování evidencí i samotného sběru a fakticky ohrozit plnění závazků ČR plynoucích z příslušné směrnice. Bylo by vhodné zvážit, zda účinnost v pořadí druhého vydaného oprávnění k provozování kolektivního systému nesvázat a-priori se splněním funkcí koordinačního centra dle §66 či ji vázat alespoň na řádné proběhnutí ustavujícího jednání členské rady dle

§71. Jinak hrozí působení dvou či více systémů současně bez potřebné koordinace po blíže neurčitelnou dobu, protože pokud k ustavující členské radě nedojde či nedojde k naplnění funkcí dle §66, bude jen obtížné dosáhnout nápravy pouze využitím nástrojů dohledu dle §77, kterými nemůže ministerstvo ani zabránit nekoordinovanému působení více systému po delší dobu, ale ani nemůže dosáhnout odebrání uděleného oprávnění.

86.

§ 69 odst. 3

Ustanovení (a ani následný §71) neřeší, jaké budou počty hlasů na první členské radě, kdy navíc nemusejí být známy podíly výrobků z minulého roku. Mělo by být upraveno buď v tomto paragrafu, nebo v §71 o ustavující členské radě.

87.

§ 69 odst. 5

Požadujeme vypuštění slov "s výjimkou údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh jednotlivými výrobci a údajů o množství výrobků s ukončenou životností, s nimiž nakládaly jednotlivé osoby uvedené v § 55 odst. 1 písm. c)".

Odůvodnění:

Takovéto informace tvoří předmět obchodního tajemství a rozhodně by neměly být koordinačním centrem evidovány a zpracovávány. Z uvedeného důvodu se ani nemohou stát součástí zápisu z jednání členské rady.

88.

§ 78 odst. 3

V § 78 odst. 3 požadujeme vypustit možnost, aby jakákoli část likvidačního zůstatku byla převedena do Státního fondu životního prostředí. Likvidační zůstatek by se měl rozdělit mezi zbylé kolektivní systémy.

Odůvodnění:

Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.

89.

§ 80 odst. c)

V § 80 písm. c) požadujeme uvést do souladu s textem směrnice.

Odůvodnění:

Navrhovaný text není srozumitelný a není zjevné, jakým způsobem bude určována úroveň zpětného odběru. Zejména, jak bude postupováno u výrobců, kteří nebudou působit na trhu po celou dobu tří let. Žádáme též o bližší vysvětlení důvodů úpravy a o uvedení příkladu, např. v důvodové zprávě.

Ustanovení požadujeme přeformulovat v souladu se směrnicí. Navržený způsob výpočtu je navíc matematicky chybný (např. kdyby výrobce zpětně odebral stejné množství elektrozařízení, které uvedl na trh, výsledný podíl nebude 100(%), ale 1.

90.

§ 80, písm. i)

V § 80 písm. i) se za slova „solární elektrárně“ vkládají slova „nebo vyrábí elektřinu v solární elektrárně v souladu s energetickým zákonem bez takovéto licence“.

Odůvodnění:

Vymezení dalších pojmů (Hlava Elektrozařízení) – pojem provozovatele solární elektrárny bude nutné vymezit odlišně. S ohledem na změnu energetického zákona (č. 458/2000 Sb.) nyní provozovatelé malých FVE nemusejí mít v některých případech licenci na výrobu elektřiny a dosavadní definice by tedy zúžila dosah navržené úpravy. Nově se od 1. ledna 2016 licence na výrobu elektřiny vyžaduje jen na výrobu elektřiny ve výrobnách elektřiny s instalovaným výkonem nad 10 kW určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je výrobná elektřiny propojena s přenosovou soustavou nebo s distribuční soustavou, nebo na výrobu elektřiny vyrobenou ve výrobnách elektřiny s instalovaným výkonem do 10 kW včetně, určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je ve stejném odběrném místě připojena jiná výrobná elektřiny držitele licence (§ 3 odst. 3 energetického zákona ve znění zákona č. 131/2015 Sb.). Definice by tedy nově měla být svázána s výrobou elektřiny v solárních elektrárnách jako takovou, nikoliv s držením licence.

91.

§ 81, odst. 2

V § 81 odst. 2 se slovo „namísto“ nahrazuje slovem „vedle“.

Odůvodnění:

Pověřený zástupce neodpovídá za plnění povinností namísto výrobce elektrozařízení, ale vedle výrobce elektrozařízení, případně spolu s ním. To plyne i z ustanovení § 10 odst. 4. Text je nutno přeformulovat.

92.

§ 83

V § 83 se za slova „písemně“ vkládají slova „nebo elektronicky, včetně prostřednictvím dálkového přístupu“.

Odůvodnění:

Pokud jde o informaci pro konečné uživatele, je z hlediska výrobců důležité, aby bylo za dodržení písemné formy považováno nejen předání informací v papírové podobě, ale i v jiné (zejména elektronické) formě, zejména prostřednictvím dálkového přístupu.

93.

§ 84, odst. 1, bod c)

1. „Povinnost dosáhnout „úrovně sběru“ v roce 2018 aspoň **50% POM** v letech 2015, 2016 a 2017. [§82, odst. 1 bod c) a Příloha č. 2] (dále každý rok zvýšení na 55%, 60% až 65%).“

Přílohu č. 2 upravit tak, aby nebyla nad rámec Směrnice (tedy 40% POM do roku 2021 a 65% od roku 2021).

Odůvodnění:

Nepovažujeme za nutné vytvářet přísnější podmínky v české legislativě. Navíc náběhová křivka po nápravě a uzavření „šedých toků“ OEEZ bude odlišná než předpokládaná lineární.

94.

§ 82, odst. 2, písm. a) a b)

V § 84 odst. 2 v uvozovací větě navrhuje za slovo "zřídit" vložit slova "vlastním jménem a".

V § 84 odst. 2 písm. a) se vypouštějí slova „a od 15. srpna 2018 pro zpětný odběr odpadních elektrozařízení skupin 3, 5 a 6 podle přílohy č. 1 části II k tomuto zákonu dále v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel,“.

V § 84 odst. 2 doplnit možnost zapojit jako místa zpětného odběru mobilní sovy nebezpečných odpadů

Odůvodnění:

Povinnost zřídit místa zpětného odběru vlastním jménem je preventivním opatřením proti provádění zajištění této činnosti prostým administrativním sdílením míst zpětného odběru.

Povinnost zřizovat místo zpětného odběru v každé malé obci nedává smysl, pro zřízení místa zpětného odběru v menších obcích schází i potřebná infrastruktura. Hranice 2.000 obyvatel je již dostatečně nízká, aby

byla místa zpětného odběru dostupná i ve venkovských oblastech. Přitom lze tvrdit, že v každé malé obci je elektrozařízení uváděno do oběhu, s poukazem na internetové obchody.

Povinnost výrobce zřídit veřejné místo zpětného odběru v každé malé obci, která o něj projeví zájem, může být pro výrobce nadměrně zatěžující a nutí výrobce k neefektivnímu vynakládání finančních prostředků. V České republice dnes existuje cca 6.200 obcí, zřizování místa zpětného odběru v každé z nich by bylo neúměrně náročné finančně i logisticky a nemá smysl ani po environmentální stránce (nejedná se např. o obaly, kde je nutné zajistit celorepublikovou síť sběru). Navrhuje se ustanovení změnit tak, že výrobce je povinen zřídit místo zpětného odběru v každé obci s počtem obyvatel nad 1.500, která o to požádá.

Mobilní svozy nebezpečných odpadů jsou součástí míst zpětného odběru na základě písemné dohody již upraveny ve stávajícím zákonu o odpadech (§ 37k odst. 6 písm. a)).

Kompromisním východiskem z této situace by mohlo být řešení, kdy by se povinnost zřídit místo zpětného odběru vztahovala pouze na elektrozařízení menších rozměrů, která lze sbírat prostřednictvím vhodných sběrných nádob (do vnějších rozměrů 30 x 20 x 10 cm).

95.

§ 84, odst. 2

Vypustit bez náhrady.

Odůvodnění:

Požadavek je neodůvodněný, nadbytečný a nákladově velmi neefektivní, což dokazují výsledky některých kolektivních systémů, které se zaměřují na elektrozařízení mimo současný sběr kolektivních systémů a jdou cestou suplování MŽP v evidenci ostatních sběrů elektrozařízení a snižování množství elektrozařízení v komunálním odpadu. Uvedený požadavek nad rámec současné legislativy považujeme za nevhodný, jehož důsledkem bude logické zvýšení příspěvků na recyklaci hrazené konečným uživatelem v okamžiku nákupu.

Nebo

§ 84 odst. 2 písm. c)

V § 84 odst. 2 písm. c) navrhujeme vypustit slova "nebo v jeho bezprostřední blízkosti".

Odůvodnění:

Prodejce má ze zákona povinnost zajistit zpětný odběr.

96.

§ 84, odst. 3

§ 84, odst. 3 navrhujeme zrušit.

Odůvodnění:

Nepovažujeme za nutné ani vhodné vytvářet nákladnou a zbytečnou síť pro tuto komoditu. Ekonomika udržování takto rozsáhlé sítě po desítky let „bez jediného sebraného panelu“ by zbytečně odčerpávala úspory z příspěvků provozovatelů FVE. Drtivá většina panelů s ohledem na „solární boom“ byla uvedena do provozu v roce 2010 a mají životnost nejméně 20 let. Je zcela zbytečné vytvářet sběrnou síť pro tuto komoditu, udržovat ji a financovat, když zřejmě ještě min. deset let nebude, co do ní odevzdávat. Zbytečně tak dojde k odčerpání příspěvků na společné plnění. Toto ustanovení proto zcela vypustit nebo v přechodných ustanoveních odložit nabytí jeho účinnosti.

97.

§ 85, odst. 2

V § 85 odst. 2 se vypouštějí slova „nebo v jeho bezprostřední blízkosti“.

Odůvodnění:

Není zřejmé, co se rozumí povinností odebrat VUŽ v bezprostřední blízkosti místa prodeje, resp. co se rozumí místem prodeje a místem dodávky.

98.

§ 85 odst. 4

V § 85 navrhujeme odstavec 4 zrušit.

Odůvodnění:

Každý prodejce má povinnost zajistit zpětný odběr podle odstavce 1 a 2.

99.

§ 86, odst. 4

V § 86 odst. 4 se vkládá na závěr věta: „Na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla jej na trh nebo do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona a tato osoba nese odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku podle zvláštního předpisu.“

Odůvodnění:

Navrhuje se zdůraznit, že opětovným použitím elektrozařízení není dotčena povinnost předat takové elektrozařízení po ukončení jeho životnosti ke zpětnému odběru a recyklaci. Ustanovení je dále nutné doplnit ve vazbě na odpovědnost výrobce za škodu způsobenou vadou výrobku podle § 2939 a násl. občanského zákoníku. Pokud budou zpětně odebrané VUŽ „připravovány k opětovnému použití“, může se tak dít mimo kontrolu výrobce, výrobce minimálně nebude tím, kdo bude přípravu uskutečňovat. I přes možnost výrobce „...stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda zpětně odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě pro opětovné použití.“, existuje velké riziko neautorizovaných zásahů třetích osob do výrobků. Je nutné jasně doplnit, že dojde-li k přípravě výrobků pro opětovné použití, nenese odpovědnost podle § 2939 OZ výrobce, ale osoba, která výrobek pro opětovné použití připravila.

100.

§ 87 odst. 1 písm. a)

V § 87 odst. 1 navrhuje na konci písmene a) doplnit slova "a požadavků příslušných technických norem"

Odůvodnění:

Navrhovaný text napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů.

101.

§ 87 odst. 4

V § 87 odst. 4 Navrhujeme za slovo "předpis" vložit slova "výčet technických norem podle odstavce 1 písm. a) a".

Odůvodnění:

Vyjmenování použitelných technických norem napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů, např. CENELEC.

102.

§ 88

Požadujeme zakotvení povinnosti pro zpracovatele zajistit využití elektroodpadů v souladu s přílohou č. 3.

Odůvodnění:

Stanovení této povinnosti je nezbytné pro zajištění plnění rozšířené povinnosti výrobce. Tato povinnost je stanovena již dnes v § 371 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.

103.

§ 88, odst. 1

V § 88 odst. 1 se ve větě prvé za závorku vkládají slova „a to pouze v rámci systému organizovaného výrobcem“.

Odůvodnění:

Ustanovení je nutné upravit tak, aby byl zpracovatel oprávněn převzít VUŽ (elektroodpad) od konečného uživatele, od posledního prodejce nebo od provozovatele místa zpětného odběru pouze v rámci systému zřízeného výrobcem. Jestliže mají výrobci nést odpovědnost za splnění příslušných kvót pro zpětný odběr a využití elektroodpadu, je nutné nastavit legislativně prostředí tak, aby tuto povinnost opravdu mohli plnit.

104.

§ 89, odst. 2

Financování nakládání s elektrozařízením pocházejícím z domácností (Hlava Elektrozařízení) – navržená úprava je zcela nedostatečná a vůbec neřeší, jakým způsobem má být zajištěno spravedlivé přispívání všech výrobců na nakládání s historickým elektroodpadem z domácností. Současná platná právní úprava je totožná a v praxi je dlouhodobě situace taková, že část výrobců elektrozařízení nese podstatně vyšší část nákladů na sběr a recyklaci historických elektrozařízení z domácností (přesahující jejich podíl na trhu, a to velmi výrazně), a druhá část se na těchto nákladech podílí pouze minimálně. Tento fakt jasně dokládají údaje o výsledcích zpětného odběru a recyklace dosahovaných jednotlivými kolektivními systémy, které má ministerstvo k dispozici mj. z ročních zpráv. Pokračování tohoto nevyhovujícího stavu, kdy část výrobců doslova parazituje na jiné části výrobců, i na základě nového zákona je nepřijatelné, a nelze dopustit, aby stát převzetím dosavadní úpravy umožnil pokračování v tomto neetickém systému.

V ustanovení (včetně nadpisu) navíc není rozlišováno mezi elektrozařízením a elektroodpadem, což nejspíše plyne z převzetí dosavadní (nedostatečné) právní úpravy.

105.

§ 90, odst. 3

V § 88 se odst. 3 vypouští bez náhrady.

Odůvodnění:

Financování nakládání s elektrozařízením nepocházejícím z domácností (Hlava Elektrozařízení) – navrhuje se vypuštění odstavce 3, který nedůvodně zvýhodňuje výrobce elektrozařízení „B2B“. Důvody takového zvýhodnění nejsou zřejmé, a to tím spíše, že v minulosti opakovaně docházelo ke snahám výrobců deklarovat elektrozařízení, které uvádějí na trh, jako elektrozařízení určené pro podnikatele, ač se jednalo o elektrozařízení určené do domácností.

106.

§ 91, odst. 1

Upravit na znění „Pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 zajistí financování předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který je k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn. Tyto povinnosti provozovatel solární elektrárny splní prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, na základě smlouvy uzavřené s provozovatelem kolektivního systému tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1. ledna 2019. Provozovatel kolektivního systému stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti.“

Odůvodnění:

Výše příspěvku na budoucí recyklaci a odstranění je závislá na procesu nakládání a výtěžnosti materiálů, tj. je přímo závislá na materiálovém složení panelu a hmotnosti jednotlivých materiálů. Současně neexistuje žádný univerzální fyzikální přepočít mezi účinností solárního panelu a náklady na jeho recyklaci/odstranění. Tato vazba je pouze k jeho složení a hmotnosti. Uvedená původní textace není v souladu s § 89 odst. 3.

107.

§ 99, odst. 4

Přidat odstavec:

(4) Vysokonapěťové průmyslové baterie a akumulátory používané v jakémkoliv druhu elektrických vozidel je oprávněn demontovat a vyjímat pouze kvalifikovaný profesionál.

Odůvodnění:

S ohledem na charakteristiku baterií a akumulátorů používaných v elektrických vozidlech je třeba při manipulaci s nimi dodržovat bezpečnostní zásady tak, aby se předešlo úrazu elektrickým proudem.

108.

§ 103, odst. 2 - vypustit

Odůvodnění:

Nevidíme důvod v definování hustoty sběrné sítě pro automobilové baterie a akumulátory.

Sběr použitých automobilových baterií je v současné době bezproblémový, mj. s ohledem na výrazně pozitivní výkupní cenu baterií. Systém je plně funkční vč. Dostatečné hustoty míst, kde je možné automobilové baterie a akumulátory odevzdat.

Povinnost nemá oporu ve Směrnici 2006/66/EC.

109.

§ 108, odst. 1

*„Tento zákon se vztahuje na všechny typy pneumatik bez ohledu na jejich rozměry a použití, a bez ohledu na to, zda **kteří** jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství vozidel nebo jiných funkčních celků.“*

Odůvodnění

***Pneumatiky uváděné na trh na vozidlech jsou zpravidla likvidovány v rámci nakládání s vozidly s ukončenou životností** (mj. jsou pneumatiky uvedeny jako podstatná část vozidla). Tyto pneumatiky jsou při zpracování vozidel demontovány a zpracovatel vozidel s nimi dále nakládá jako s odpadem v rámci své podnikatelské činnosti. Viz. také připomínka k §3, odst. 1, písm. l).*

110.

§111, přidat odst. 2)

(2) Výrobce pneumatik, distributor a poslední prodejce jsou povinni informovat o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru.

Odůvodnění:

Připomínka předchází změně navržené v § 114

*Dle našeho názoru nemá **oddělené uvádění nákladů na ZO pneumatik takový motivační efekt, jak tvrdí MŽP.***

Povinné uvádění nákladů na ZO pneumatik se do zákona o odpadech dostalo při schvalování novely č. 223/2015 Sb., aniž by tato změna byla projednána se všemi zainteresovanými subjekty. Předmětné ustanovení bylo i předmětem rozsáhlé diskuze při projednávání v PS PČR a Senátu.

Dle našeho názoru je dostatečně motivační podání informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Zároveň se tak předejde nejasnostem v okamžiku, kdy poslední prodejce nabízí k prodeji pneumatiky více výrobců, kteří uvádí rozdílné výše nákladů na recyklaci.

Dále uvádění nákladů vztahených na 1 ks pneumatiky je značně diskutabilní, neboť zákon zahrnuje pneumatiky nejen pro osobní vozidla, ale zároveň pro velké stroje, kde rozdíl v hmotnosti pneumatiky a tedy nákladů na recyklaci 1ks pneumatik je enormní.

111.

§ 112, odst. 1, písm. b)

Zvážit reálnost dodržování. Spotřebitel nemá povinnost vracet VÚŽ u výrobce, u kterého je koupil.

112.

§ 112, odst. 2 - vypustit

~~(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce pneumatik povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v každé~~

~~a) obci s pověřeným obecním úřadem a v případě územně členěných statutárních měst v každém městském obvodu nebo městské části a~~

~~b) obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce, ledaže ve vzdálenosti do 10 km od ní již bylo zřízeno jiné veřejné místo zpětného odběru pneumatik.~~

Odůvodnění:

Hustota míst ZO pro pneumatiky nebyla projednávána v rámci přípravy věcného záměru zákona. Zároveň bylo MŽP přislíbeno, že diskuze na toto téma bude se zainteresovanými subjekty vedena na základě vyhodnocení dopadu novely zákona o odpadech (č. 169/2013 Sb.), kde se zaváděla minimální úroveň ZO, a byl zřízen Registr výrobců pneumatik.

Toto se nestalo a nyní MŽP v rozporu s předchozími dohodami předkládá se zainteresovanými stranami neprojednaný návrh.

Navrhovaná hustota může mít za následek výrazné zvýšení počtu míst ZO, které se negativně promítne do ekonomické únosnosti systému ZO pro mnoho výrobců, čímž nepochybně dojde ke zvýšení ceny výrobku pro konečného uživatele.

Domníváme se, že stanovení minimální kvóty ZO pneumatik je i díky povinnosti výrobce zapsat se do Registru výrobců (k dnešnímu dni zahrnuje 162 výrobců) postačujícím nástrojem k zajištění dostatečné dostupnosti míst ZO.

Pokud MŽP cítí potřebu definovat hustotu sítě ZO, **navrhujeme povinnost zajistit ZO nejméně v místech autorizovaného/oficiálního prodeje pneumatik dodávaných výrobcem.** Výsledná síť veřejných míst ZO tak bude efektivní, udržitelná, „nízkonákladová“ a pro kohokoliv bezproblémově dostupná.

113.

§ 112 – přidat odst. 5

(5) Výrobce vybraných vozidel, který zajišťuje zpětný odběr odpadních pneumatik od konečného uživatele v individuálním systému, není povinen poskytovat finanční záruku podle § 31.

Odůvodnění:

Změna navazuje na obecnou připomínku k §31 - §33

114.

§ 113, odst. 2 – upravit text

Odpadní pneumatiky nesmějí být odstraňovány spalováním, ani ukládáním na skládky všech skupin.

Odůvodnění:

Nevidíme důvod zakazovat spalování (energetické využití) pneumatik v zařízeních k tomu určených (např. cementárny).

Naopak se domníváme, že využívání pneumatik např. na tzv. rekultivace je z hlediska ochrany ŽP značně diskutabilní a mělo by být omezeno.

115.

§ 114, odst. 1

Výrobce pneumatik, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji pneumatik ~~uvádět odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a využití odpadních pneumatik, které připadají na 1 prodávanou pneumatiku~~ **informovat o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru.**

Odůvodnění:

Dle našeho názoru nemá oddělené uvádění nákladů na ZO pneumatik takový motivační efekt, jak tvrdí MŽP.

Povinné uvádění nákladů na ZO pneumatik se do zákona o odpadech dostalo při schvalování novelou č. 223/2015 Sb., aniž by tato změna byla projednána se všemi zainteresovanými subjekty. Předmětné ustanovení bylo i předmětem rozsáhlé diskuze při projednávání v PS PČR a Senátu.

Dle našeho názoru je dostatečně motivační informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Zároveň se tak předejde nejasnostem v okamžiku, kdy poslední prodejce nabízí k prodeji pneumatiky více výrobců, kteří uvádí rozdílné výše nákladů na recyklaci. Zároveň uvádění nákladů vztažených na 1 ks pneumatiky je značně diskutabilní, neboť zákon zahrnuje pneumatiky nejen pro osobní vozidla, ale zároveň pro velké stroje, kde rozdíl v hmotnosti pneumatiky a tedy nákladů na recyklaci 1ks pneumatik je enormní.

Povinnost odděleného uvádění nákladů je nad rámec předpisu EU

116.

§ 114, odst. 2, 3 - vypustit

Odůvodnění:

Souvisí s § 114, odst. 1

117.

§ 117

Doplnit definici pojmu „sběr“, který je dále používán (§ 119 a § 120)

118.

§ 119

Přidání odstavce:

(6) Povinnost podle odstavce 1 se neuplatní u právnických osob a fyzických osob podnikajících, pokud v rámci jejich činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí vozidel s ukončenou životností.

Odůvodnění:

Návrh navazuje na diskuzi v rámci pracovní skupiny k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností, kde bylo MŽP přislíbeno, že do zákona bude začleněna výjimka pro osoby, při jejichž činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí vozidel s ukončenou životností (např. autoservis, logistická společnost, apod.).

119.

§ 123, odst. 1, písm. f) a g)

Přepracovat text tak, aby byl v souladu s technickou realitou

120.

§ 124, odst. 2, písm. b)

Navrhujeme vypustit.

Odůvodnění:

Považujeme tento požadavek za nadbytečný, vážou se na něj další nedořešené otázky, ale je v rozporu s principem (Oběhového hospodářství“. Navíc přímo koliduje s odst. 3, písm. a) tohoto §.

121.

§ 127

§127

Poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem **na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí**

Odůvodnění:

1/ Název paragrafu by měl být plně v souladu s vládou schváleným věcným záměrem tohoto zákona a se závěry pracovní skupiny k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností a respektovat „Memorandum“ uzavřené mezi MŽP, AutoSAP a SDA. Na tento poplatek se mimo jiné odvolávají další strategické dokumenty, na jejichž přípravě se podílelo MŽP a MPO (Národní akční plán Čistá mobilita, Střednědobá strategie zlepšení ovzduší v ČR, Národní program snižování emisí návrhy a připravované opatření k obnově vozového parku v ČR).

2/ Termín "poplatek za registraci vozidla" je již používán, jedná se o správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Dle návrhu by se tedy jednalo o druhý "poplatek za registraci vozidla", což by vedlo k ještě většímu "matení konečných uživatelů". Že by se koneční uživatelé "dožadovali poplatku zpět od zpracovatelů vozidel" nám není známo a ani při přípravě věcného záměru tohoto zákona nebylo nikým ze zúčastněných avizováno.

Zdůvodnění v účelové zprávě považujeme za záměrně zavádějící a účelové, motivací je jednoznačně snaha SFŽP hospodařit s prostředky vybranými od motoristické veřejnosti bez omezení.

3/ Určení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností bylo přitom jednoznačným úmyslem zákonodárce při zavedení tohoto poplatku.

122.

§ 127, odst. 1

Žadatel o registraci vozidla kategorie M1 nebo N1 do registru silničních vozidel je při registraci vozidla v České republice povinen zaplatit poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem **poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí** (dále jen „poplatek“). Každá další registrace vozidla je od poplatku osvobozena, pokud je v registru silničních vozidel uveden záznam o uhrazení poplatku nebo doloží-li žadatel doklad o uhrazení poplatku

Odůvodnění:

Viz předchozí připomínka k názvu §127

123.

§ 127, odst. 7

Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí České republiky. Použijí se na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí. Poplatky je možné využít také k vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností oprávněné osobě. **Proplacení této podpory je vázáno na splnění podmínek a nevzniká na ni právní nárok. Podrobnosti této podpory stanoví prováděcí právní předpis.**

Odůvodnění:

Navržený text je plně v souladu s vládou schváleným věcným záměrem tohoto zákona:

Věcný záměr zákona o výrobcích s končenou životností, bod 12.4.9.:

„Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí a použijí se na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí. Poplatky bude možné využít také k vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností oprávněné osobě. Proplacení této podpory je vázáno na splnění podmínek a nevzniká na ni právní nárok. Podrobnosti této podpory stanoví prováděcí právní předpis.“

124.

§ 129

Předložený návrh zákona v rozporu s principy správního trestání opouští dělení mezi přestupky fyzických osob na straně jedné a tzv. jinými správními delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob na straně druhé. Zatímco u přestupku je odpovědnost založena na principu zavinění, u jiných správních deliktů koncept vychází z principu objektivní odpovědnosti. Praktický význam má toto rozlišení i ve způsobu projednání věci. Přestupek musí být projednán v režimu správního řádu, ale i zákona o přestupcích. Na projednání správního deliktu se vztahuje pouze správní řád. Přestupku se na rozdíl od správního deliktu může dopustit pouze fyzická osoba (občan), správního deliktu však naproti tomu též osoba právnická (firmy...). Ustanovení § 129 neupravuje přestupky, ale správní delikty, proto musí být odpovídajícím

způsobem upraveno, mj. proto, aby nebylo nutné osobě, která poruší zákon, prokazovat zavinění, nebo proto, aby se vyloučila úprava zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

125.

§ 130

V § 130 se odstavce 1 a 2 vypouštějí. Dosavadní odstavce 3 – 6 se označují jako 1 – 4.

Odůvodnění:

Ustanovení § 130 odst. 1 v rozporu s principem rozšířené odpovědnosti výrobce v plné míře přenáší odpovědnost na kolektivní systém. Jestliže si výrobce zvolí kolektivní systém, který své povinnosti řádně neplní, měla by podle návrhu odpovědnost výrobce zaniknout. To je však v rozporu s principy právní úpravy a bude to zcela demotivovat výrobce, kteří by jinak měli zájem sledovat, s jakou mírou úspěšnosti plní „jejich“ kolektivní systémy své zákonné povinnosti. Přitom ve veřejném zájmu je, aby výrobce pouze neplatili kolektivním systémům jakési „odpušky“, ale aby se aktivně zajímali o plnění povinností, které na kolektivní systémy výrobci přenášejí. Ve vztahu k odstavci 2 a provozovatelům solárních elektráren platí tato připomínka zcela analogicky.

126.

§ 137 odst. 1 písm. a) a c)

V § 137 odst. 1 navrhuje na konci odstavce a) doplnit slova "a zpracování elektrozařízení".

V § 137 odst. 1 písm. c) se navrhuje za slovo "životností" vložit "a zpracování elektrozařízení".

Odůvodnění:

Krajské úřady vydávají souhlas k provozování zařízení ke zpracování elektrozařízení, a proto je nezbytné, aby také prováděli související kontrolní činnosti.

127.

§ 142

§ 142 se vypouští bez náhrady.

Odůvodnění:

Podle předloženého návrhu nemají mít odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí, kterým byla na základě tohoto zákona uložena povinnost zjednat ve stanovené lhůtě nápravu, odkladný účinek. To představuje flagrantní porušení principu správního rozhodování a jeho dvouinstančnosti. Odkladný účinek zajišťuje, že se neprojeví negativní důsledky nesprávného prvostupňového rozhodnutí, které je posléze zrušeno odvolacím správním orgánem. V oblasti životního prostředí mohou mít nesprávná rozhodnutí o uložení nápravných opatření dalekosáhlé důsledky, které vyvolají škodu na straně účastníka řízení i třetích osob. Lze si představit např. situaci, kdy provozovateli kolektivního systému bude uloženo určité nápravné opatření ve vztahu k obcím, které pro něj zajišťují zpětný odběr, on toto opatření realizuje, a následně se ukáže, že toto nápravné opatření bylo protiprávní – mezitím však mohl být poškozen jak provozovatel systému, tak i

příslušné obce. Uvedená úprava dále zvyšuje pravděpodobnost vzniku odpovědnosti státu (České republiky) za škodu způsobenou nesprávným rozhodnutím, v případě, že původní rozhodnutí o nápravném opatření bude odvolacím správním orgánem změněno nebo zrušeno.

128.

§ 144

V § 144 navrhuje doplnit podrobnější úpravu pro podávání žádostí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému stávajícími provozovateli kolektivních systémů.

Odůvodnění:

Z návrhu přechodných ustanovení není patrné, jak mají postupovat stávající provozovatelé kolektivních systémů při podávání žádostí o oprávnění k provozování kolektivního systému ve lhůtě stanovené zákonem (18 měsíců). Bylo by vhodné, aby bylo přechodnými ustanoveními stanoveno, jak naložit se stávajícími závazky, např. s uzavřenými smlouvami s jednotlivými výrobci nebo s obcemi.

129.

§ 146, odst. 3

V § 146 odst. 3 se za slova „§ 60 odst. 4“ vkládají slova „a § 62“.

Odůvodnění:

Pravidla pro případ zániku kolektivního systému nelze aplikovat i na současné kolektivní systémy, jednalo by se o nepřipustnou retroaktivitu a zásah do vlastnických práv výrobců elektrozařízení, resp. současných společníků kolektivních systémů. Jestliže stát rezignoval v období let 2005 – 2015 na úpravu působení kolektivních systémů a na nakládání s prostředky získanými těmito systémy, nelze tuto nečinnost dohánět dodatečně a zpětně. Kolektivní systémy jsou v současné době soukromými společnostmi, zákon dokonce nestanoví ani jejich neziskový charakter (!). Nucený převod jejich majetku do Státního fondu životního prostředí tedy nemá žádné opodstatnění a je v rozporu s ústavními pravidly ochrany vlastnického práva, zejména s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

130.

§ 146, odst. 4

V § 146 se odst. 4 vypouští bez náhrady.

Odůvodnění:

Ustanovení zásadním způsobem diskriminuje existující kolektivní systémy. Přestože se jedná o zásadní systémy, resp. klíčové systémy z hlediska skutečného zajištění sběru a recyklace vybraných výrobků v České republice, má být jejich podíl na činnosti Koordinačního centra marginalizován. Taková úprava je věcně neodůvodněná a po právní stránce diskriminující.

Navrhujeme ustanovení změnit tak, aby se naopak pro účely § 64 až 78 dočasné oprávnění provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 za oprávnění k provozování kolektivního systému považovala. Navržená úprava by vyloučila stávající kolektivní systémy po neúměrně dlouhou dobu z účasti v koordinačních centrech. Ustanovení zásadním způsobem diskriminuje existující kolektivní systémy. Přestože se jedná o zásadní systémy, resp. klíčové systémy z hlediska skutečného zajištění sběru a recyklace vybraných výrobků v České republice, má být jejich podíl na činnosti koordinačního centra marginalizován. Taková úprava je věcně neodůvodněná a po právní stránce diskriminující. Je naopak z hlediska rovnosti kolektivních systémů a z hlediska praktičnosti smysluplné a logické, aby členy koordinačního centra byly od počátku současné kolektivní systémy a koordinační centrum tak získalo reprezentativní zastoupení a stalo se skutečným orgánem samosprávy kolektivních systémů.

Je třeba také upozornit, že nově vzniklé kolektivní systémy budou mít na počátku nulový podíl na zpětném odběru a nebude ani možné určit počet jejich hlasů v koordinačním centru postupem podle § 69 – pokud by členy koordinačního centra měly být pouze nově vzniklé systémy, zvolený model bude zcela nefunkční.

131.

Příloha č. 2

Úroveň zpětného odběru pneumatik – varianta 1

2018	2019	2020	2021 a násl.
75 50 %	80 75 %	80 %	80 %

Odůvodnění:

Požadujeme zachovat postupný náběh povinné úrovně zpětného odběru pneumatik. Nárůst o 40 % během jednoho roku může způsobit problémy především těm subjektům, které dlouhodobě a řádně plní své závazky ve vztahu ke zpětnému odběru pneumatik. Předpokládáme, že záměrem MŽP není ztížit situaci právě těmto subjektům.

Úroveň zpětného odběru pneumatik – **varianta 2 – na úrovni směrnice**

2018	2019	2020	2021 a násl.
75 40 %	80 40 %	40 %	65 %

Odůvodnění:

Nepovažujeme za nutné ani vhodné vytvářet přísnější podmínky v české legislativě poté, co byly v EU dohodnuty (jistě ne náhodou) mírnější podmínky pro nové členské státy. Navíc náběhová křivka po nápravě a uzavření „šedých toků“ OEEZ bude povlovnější než předpokládaná lineární.